EDWINA MARLOW

Străinul din casa mea

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Pisica brun-roșcată stătea în pragul ușii, cuibărită într-un colț, cât mai departe de fulgii de zăpadă care nu mai conteneau să cadă. Erin o zări imediat, deoarece culoarea blănii sale contrasta cu albul zăpezii. Nu era nimic neobișnuit în faptul că pisica se afla afară. Ceea ce o făcu însă pe tânără să rămână pironită locului și să simtă cum o trec fiorii era convingerea fermă că, în urmă cu două ore când plecase de acasă, pisica era înăuntru, încolăcită pe țolul așezat în fața focului.

Erin șovăi puțin, rememorând ultimele clipe petrecute înainte de a părăsi casa. Se îmbrăcase cât mai gros cu putință, fiind pe deplin conștientă de faptul că afară e foarte frig și că viscolul era tot mai amenințător. Se

încălțase cu niște cizme lungi și își pusese pe ea o scurtă cu glugă. Nici o șuviță din părul ei negru nu se vedea prin căciula de lână împletită. Abia apoi, înarmată cu lista cumpărăturilor pe care dorea să le facă și cu mai multe sacoșe, verificase jarul din sobă și mai pusese niște cărbuni pentru ca focul să nu se stingă. După aceea, se oprise și-l mângâiase pe Rufus.

Erin lovi pământul cu piciorul, deoarece îi era foarte frig. Era obosită și o dureau brațele din pricina greutății sacoșelor, iar vântul rece o făcea să simtă frigul până în măduva oaselor. Tare mult ar mai fi vrut să fie înăuntru cu o ceașcă de cafea fierbinte în mână și așezată în fața focului. Dar, întrucât pisica se afla afară, asta însemna fie că aceasta căpătase ca prin minune darul de a deschide ușa și de a o închide la loc în urma ei, fie că altcineva pătrunsese înăuntru. Cât timp fusese plecată la cumpărături, cineva intrase în casă și lăsase să iasă, fără să-și dea seama, pisica afară.

Pentru prima dată în viața ei, Erin punea sub semnul întrebării decizia pe care o luase de a se muta într-un loc atât de izolat. Când venise pentru prima dată la Moor End Cottage era într-o zi blândă de septembrie, iar casa i se păruse însăși întruchiparea dorințelor ei cele mai ascunse. Era un sanctuar al liniștii după care tânjea de atâta vreme.

Dar acum, în plină iarnă, în timp ce zăpada se aşternea necruţătoare peste pământ, acoperind orice urmă de drum, îşi dădu seama cât de vulnerabilă era. Îi reveni în minte imaginea îngrozită a tatălui ei în clipa în care vizitase pentru prima dată noua ei casă.

– Doar n-o să locuieşti aici ! exclamase el indignat. E fundul pământului. Nu zăreşti ţipenie de om pe distanţe foarte mari.

– Dar asta e ce-mi doresc de foarte mult timp, protestase Erin. Nici nu poţi să-ţi închipui ce loc liniştit mi se pare prin comparaţie cu apartamentul pe care-l aveam în Leeds. Ar fi trebuit să trăieşti acolo ca să vezi ce înseamnă zgomotul. Nu sunt o orăşancă. Moor End mi se potriveşte foarte bine. Pot lucra liniştită fără a fi deranjată în permanenţă de telefoane sau de mai ştiu eu ce vizitatori nepoftiţi. Sunt doar eu cu mine însămi.

Ar fi vrut să adauge : " şi fără Geoff ", dar nu îndrăznise să pronunţe aceste cuvinte cu voce tare, deşi ştia foarte bine că tatăl ei ar fi înţeles-o.

– Totuşi, tot nu înţeleg de ce nu vrei să lucrezi pentru mine. Ai avea o casă şi un loc de muncă la fabrica mea.

– Şi să petrec seri liniştite alături de tine şi de Elaine ? zise Erin pe un ton tăios, un ton pe care nu putuse să şi-l controleze în nici un fel, mai ales că era vorba de mama ei

vitregă. Nu, tată. Știi foarte bine că lucrurile n-ar fi mers deloc. Singurul lucru pe care-l am în comun cu Elaine ești tu. Dar acum, Moor End este casa mea.

– Prea bine, spusese Jack Howarth, suspinând. Promite-mi că o să ținem legătura. Nu mă încântă deloc gândul că locuiești într-un asemenea loc.

Vorbele tatălui ei îi răsunau și acum în urechi. Stătea nehotărâtă în zăpadă și frig, neștiind ce să facă. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă se va aventura înăuntru. Fusese atât de hotărâtă să se mute acolo, încât nu se gândise niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva. Își dorise prea mult să scape de rutină, iar la altceva nu se mai gândise.

Pe de altă parte, în afară de faptul că pisica se afla afară, nimic nu trăda prezența unui intrus înăuntru. Nici o lumină nu fusese aprinsă, așa încât totul părea învăluit într-o atmosferă stranie.

Oftând, Erin își îndreptă umerii. Dacă nu se va mișca, va înțepeni din cauza frigului. Trebuia să ia o decizie. Fie intra înăuntru și înfrunta pericolul, fie străbătea cele două mile până în sat. Nici una dintre perspective nu-i surâdea. O rafală violentă de vânt înclină balanța în favoarea primei posibilități.

La urma urmei, poate că făcea din țânțar, armăsar. Rufus putuse ieși din casă în multe alte feluri.

Abia când ajunse în pragul ușii și încercă să scoată cheile, văzu că ușa era întredeschisă. Descoperirea aceasta o făcu să rămână pironită locului. Luându-și inima-n dinți, încercă să se strecoare înăuntru. Ușa se deschise cu un ușor scârțâit. Din locul primitor de mai devreme, casa devenise unul al primejdiilor ascunse. Teama o făcu să rămână din nou nemișcată.

– Bu... bună! zise ea cu o voce tremurată și complet schimbată. E cineva aici ?

Tăcerea nu fu întreruptă decât de vuietul vântului. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Cu toate acestea, nu-și putu potoli bătăile inimii. Cu un efort supraomenesc, încercă să înainteze pe hol, scrutând întunericul.

Nimic nu părea a fi fost atins sau deranjat de la locul lui. Până și radioul se afla pe noptieră. Dacă un hoț ar fi pătruns înăuntru, probabil că acesta ar fi fost primul obiect care ar fi dispărut, se gândi ea, iar lucrul acesta aproape că o făcu să râdă. Radioul era nou-nouț. Îi fusese oferit de tatăl ei cu ocazia zilei de naștere. Era un model foarte sofisticat și deci foarte scump. Exact genul de obiect pe care un hoț l-ar fi luat imediat.

Totul era în regulă ! Nimeni nu pătrunsese înăuntru. Se sprijini cu spatele de zid, în încercarea de a-și reveni după

spaima prin care trecuse în cele câteva minute care se scurseseră din clipa în care îl descoperise pe Rufus afară și momentul când intrase înăuntru. Pisica veni chiar în clipa aceea și se încolăci la picioarele ei, după care se agăță de clanța de la ușa bucătăriei și o împinse până ce aceasta se deschise. Pătrunse triumfătoare în bucătărie, în căutare de hrană.

De data asta, Erin nu se putu abține să nu râdă și chicoti ușor. Pisica îi demonstrase într-un mod cum nu se poate mai clar cum anume ieșise afară. Ușa din față nu se înțepenea niciodată. Ba mai mult, erai nevoit întotdeauna să faci un efort pentru a o închide. Probabil că avusese nevoie de mult timp și de multă răbdare pentru a ieși afară.

Constatarea aceasta o făcu să pășească fără ezitare pe hol, unde-și lăsă sacoșele. Închise ușa în urma ei și trase cele două zăvoare. Își promise în mod solemn că nu va mai pleca niciodată de acasă fără să verifice de două ori dacă a încuiat sau nu ușa. S-ar putea ca data viitoare să nu mai fie la fel de norocoasă.

– Bine că măcar acum e închisă așa cum se cuvine ! zise ea cu voce tare.

Ușa de la sufragerie era întredeschisă, iar Erin nu putu să-și rețină un zâmbet gândindu-se cu satisfacție la faptul că se afla înăuntru și că atmosfera era atât de plăcută.

Focul ardea în șemineu, iar aceea era casa ei.

" Ce bine mai e acasă ! " își zise în sinea ei în timp ce-și scotea cizmele și-și căuta papucii. Afară putea să fie urgie, atâta vreme cât înăuntru totul era atât de plăcut. Prevăzuse viscolul de afară și-și făcuse planurile în conformitate cu asta. Avea suficientă mâncare și suficient cărbune pentru a sta liniștită înăuntru. Singurătatea nu o speria deloc. Avea foarte mult de lucru, iar Rufus era singura companie de care avea nevoie.

Erin începu să fredoneze cu inima ușoară o melodie în timp ce trăgea jaluzelele pentru a nu mai vedea peisajul de afară. Aprinse lumina, dar se opri brusc și-și duse mâna la gură. Zâmbetul îi pieri de pe buze. Pe canapea era așezat un pardesiu. Era de culoare bleumarin și aparținea în mod evident unui bărbat. Persoana care o pusese acolo nu părea să se fi gândit prea mult în momentul în care făcuse acest gest. Apa se prelingea pe canapea.

Frica puse imediat stăpânire pe Erin. Trebui să facă un efort supraomenesc pentru a-și lua ochii de la pardesiu și a privi bănuitoare prin cameră. Gândul că o persoană o urmărea din umbră era de nesuportat. Dar camera era goală. Nimeni nu-și făcu apariția din spatele ușii sau al bibliotecii. Totul era cufundat în tăcere. Însă tocmai lucrul acesta i se păru brusc înfricoșător și prevestitor de lucruri

rele. Bărbatul care era proprietarul pardesiului trebuia să fie pe undeva. Nu avea cum să se ascundă altundeva decât în casă.

Cu trupul încordat la maximum, Erin se apropie de șemineu cu convingerea fermă că în clipa următoare cineva își va face apariția dintr-un ungher al încăperii. Cu mâinile tremurânde, luă vătraiul care era pus pe vatră și-l strânse cu putere. În ea creștea ceva care semăna cu furia. Aceasta era casa ei și nimeni nu avea dreptul de a se plimba prin ea, de parcă ar fi fost într-o cameră de hotel. Nimeni ! Nu era complet lipsită de apărare. Era tânără și viguroasă, nu vreo doamnă în vârstă și plăpândă. Îl va găsi pe musafirul nepoftit și-l va arunca afară în zăpadă, de preferință fără pardesiul care-l trădase.

Pășind fără să facă zgomot în papuci și cu vătraiul deasupra capului, asemenea unei săbii, Erin investigă parterul. Nu avu nevoie de foarte mult timp pentru această operațiune, deoarece la parter nu se aflau decât două camere, bucătăria și încă o încăpere destinată servirii mesei. De obicei, îi făcea plăcere să vadă această cămăruță, dar nu și acum. De parcă toată casa fusese contaminată de prezența acestui bărbat necunoscut și nevăzut.

Curajul îi pieri în întregime în clipa în care, aprinzând lumina de pe hol, văzu pe scări urme de noroi lăsate de

pașii intrusului. Era acolo și probabil că o urmărise chiar din clipa în care pătrunsese înăuntru. I se puse un nod în gât, gândindu-se că bărbatul acela stătea undeva în întuneric, ascultând și așteptând. Oare cine era? Vreun tânăr punkist, cu părul vopsit în portocaliu și ridicat în sus într-o coamă ? Sau unul în vârstă de vreo cincizeci sau șaizeci de ani ?

" Află, domnule fără nume, își spuse în sinea ei, în timp ce strângea cu putere vătraiul în mâini, că aceasta e casa mea și că nu ești binevenit în ea. "

În timp ce urca, scările scârțâiau sub greutatea pașilor. Cu toate acestea, nu se auzea nici un zgomot. Aproape fără să vrea, Erin fu nevoită să admită că intrusul avea o stăpânire de sine absolut admirabilă. Dacă n-ar fi fost atât de neglijent încât să-și lase pardesiul la parter, nici nu i-ar fi observat prezența.

Ușa de la baie era larg deschisă și Erin își dădu seama că nici un bărbat n-ar fi putut să se ascundă în mica încăpere. Mai rămâneau cele două dormitoare. Stătu în cumpănă în care anume să intre mai întâi, fiindu-i teamă de amândouă, pentru că asta ar fi însemnat că va deveni o pradă sigură în mâinile celuilalt. În cele din urmă, dornică să dea cât mai repede piept cu musafirul nepoftit, deschise ușa celui mai apropiat dormitor. Era chiar dormitorul ei. Faptul că totul

era în ordine o făcu să zâmbească, în ciuda nervozității care pusese stăpânire pe ea. Felul în care intrase în încăpere semăna prea mult cu modul în care erau înfățișate astfel de scene în filme pentru a nu o face să zâmbească.

Singura diferență era că nu juca într-un film, iar ea nu era un Clint Eastwood sau un Charles Bronson. Furia care pusese stăpânire pe ea nu o făcuse să se gândească la felul în care va reacționa în clipa în care se va afla în fața intrusului. Una era să te hotărăști că trebuie să dai piept cu dușmanul, și cu totul alta s-o faci. Mai ales după ce ai examinat dormitorul cu atenție și ți-ai dat seama că nu mai rămăsese decât un singur loc în care acesta se putea ascunde.

Dar acum nu mai exista cale de întoarcere. I-ar fi fost cu neputință să se ducă la parter fără a-și vedea dușmanul. Trăgând adânc aer în piept și rugându-se ca intrusul, după ce-și va fi dat seama că și-a uitat pardesiul jos, să fi deschis o fereastră pentru a dispărea cât mai repede în noapte, Erin deschise ușa de la celălalt dormitor și scrută întunericul. Avea nervii întinși la maximum, gata în orice moment de atac.

Încăperea era cufundată în tăcere, iar lumina difuză pe care o făceau fulgii de zăpadă, îi permise să vadă un bărbat întins pe pat.

Acesta dormea profund. Atât de profund, încât nu schiță nici un gest în momentul în care Erin deschise ușa și păși ușor înăuntru. Nu putea să-și dezlipească privirea de la bărbatul din fața ei.

Închise ușa în urma ei. Picioarele îi tremurau, iar tensiunea de până atunci făcu locul îndoielii. Imaginea unui bărbat atât de epuizat încât nu-i simți prezența nici măcar în clipa în care aprinse lampa pentru a-l privi mai bine era ultimul lucru la care s-ar fi putut aștepta. Șocată și tulburată, îl examină cu atenție pe bărbatul din fața ei, strângând cu putere în mână vătraiul pentru ca, în cazul în care acesta se va trezi, să poată riposta. La început, figura celui din fața ei părea a se întuneca. Cu toate acestea, putu să deslușească niște trăsături ale feței bine conturate, niște umeri lați și o coamă de păr negru care contrasta cu albul feței de pernă. Își luă inima-n dinți și se apropie de pat pentru a-l distinge mai bine.

Bărbatul întins pe pat era orice altceva, numai un huligan sau un delincvent, nu. Erin nu putu să-și dea seama cu exactitate care-i era vârsta, dar nu putea avea mai mult de treizeci și cinci de ani. În mod cert, nu era un adolescent, întrucât trăsăturile feței sale trădau un om cu experiența vieții. Puteai să-ți dai foarte repede seama că are un caracter foarte puternic, dar, cu toate acestea, nu

semăna deloc cu imaginea pe care-o avea despre un hoț sau un spărgător.

Erin zâmbi cu tristețe la felul ei de a vedea lucrurile. Oare la ce s-ar fi așteptat ? Ca acesta să poarte o mască neagră, un costum vărgat și o geantă pe care să scrie " Pradă ", așa cum își imaginează un copil că stau lucrurile ?

" Adună-te ! " își zise în sinea ei cu asprime. Nu lăsa o față arătoasă să te inducă în eroare.

Era mai mult decât evident că bărbatul era foarte arătos. Chiar dacă avea fața prea suptă, prea trasă, era foarte chipeș. În pofida situației neobișnuite în care se afla, Erin recunoscu în sinea ei că bărbatul deținea un magnetism aparte și că majoritatea femeilor l-ar fi considerat irezistibil. Se întrebă ce culoare aveau ochii lui.

Era îmbrăcat cu o cămașă albă, probabil nou-nouță și cu o pereche de blugi udați până la glezne. Lucrul acesta se datora, după toate probabilitățile, faptului că mersese prin zăpadă pentru a ajunge aici, întrucât nu era nici o urmă de mașină pe acolo. Nu era încălțat, dar când privi cu mai multă atenție, Erin putu să vadă o pereche de cizme așezate la marginea patului. În mod cu totul irațional, găsi acest aspect mai degrabă reconfortant. Un hoț nu s-ar fi gândit că face murdărie, de asta era sigură. Atitudinea acesteia față de intrus se mai îmblânzi. Dar, după numai

câteva clipe, își reveni. Un asemenea mod de a gândi era periculos.

Zgomotul ușor pe care-l făcu apropiindu-se de cizme îl deranjă pe bărbat, care se agită în somn și mormăi ceva de neînțeles. După aceea, se întoarse într-o parte. Părul i se dădu la o parte de pe frunte pentru a face loc unei răni urâte, situată chiar între ochi. Probabil că rana sângerase ceva timp, iar acum se închisese. Lucrul acesta era probat de sângele uscat rămas pe tâmpla stângă și de o pată aflată pe celălalt obraz.

Rana o făcu pe Erin să se gândească la situația din clipa aceea. Oare unde căpătase acea rană ? Într-un accident, sau într-o luptă? Faptul că era rănit schimba datele problemei. După ce-ai primit o asemena lovitură la cap, era foarte greu să-ți mai amintești cu exactitate unele lucruri. Probabil că se târâse în casă, crezând că aparține unor cunoștințe. Oare ce atitudine trebuia să adopte ? Aceea a unui om care se afla în fața unui bărbat agresiv, sau în fața unuia zăpăcit și confuz de greșeala pe care-o făcuse intrând aici ?

– Ce-am să mă fac eu cu tine ? spuse ea cu voce tare, aproape fără să se gândească.

Drept răspuns, bărbatul așezat pe pat, se agită din nou, tot mutându-și capul.

– Nu, mormăi el precipitat. Nu mai vreau... prea mulți...

Vocea i se stinse într-un oftat atât de adânc, de disperat, încât Erin fu profund mișcată.

Oare ce anume visa ? Oricum, nu părea a fi un vis plăcut, ci un coșmar din care s-ar trezi bucuros. Îi trecu prin minte să-l trezească, dar se abținu. Era în continuare un intrus, un om care pătrunsese în casă în mod ilegal și care părea plin de forță. Poate că atitudinea ei era aceea a unui laș, dar nu era pregătită să suporte consecințele actului ei.

Părea că va mai dormi ore bune de-acum încolo. Erin tremură ușor. În cameră era frig, deoarece nu exista nici o formă de încălzire centrală în casă.

Într-un impuls dictat de inimă și nu de rațiune, Erin luă pătura care se afla lângă pat, o desfăcu și o întinse peste bărbatul care dormea. În pofida faptului că nu era conștient, bărbatul simți căldura și scoase un ușor oftat de satisfacție. Gestul acestuia contrasta în mod dramatic cu puterea pe care o trăda fața acestuia. Erin se simți din nou cuprinsă de compasiune pentru el. Într-o clipă, își dădu seama de greutatea actului său și intră în panică. Oare ce o apucase ?

Se uită îngrozită la pătura pe care o întinsese fără să se gândească pe pat, dădu să o strângă, apoi ezită, speriată că bărbatul s-ar putea trezi.

Brusc, avu sentimentul că nu mai poate sta în aceeași încăpere cu intrusul. Nu-i venea să creadă că se comportase atât de prostește. Când ieși din cameră, aproape se împiedică pe scări. Nu avea cum să facă față singură unei asemenea situații. Trebuia să ceară ajutor.

În clipa în care vru să tragă zăvoarele, mâinile îi tremurau atât de tare, încât acestea se încăpățânau să rămână închise. Își luă cu greutate haina din cuier și ieși în întuneric. Ninsoarea se întețise, iar Erin fu nevoită să-și ducă mâinile la ochi pentru a se apăra de fulgii de zăpadă care nu mai conteneau să cadă. Își dădu seama destul de târziu că ieșise afară în papuci. Picioarele îi înghețaseră, dar era hotărâtă să nu se întoarcă. Probabil că plecarea ei precipitată îl trezise pe bărbat. Trebuia să scape cât mai repede din această situație.

Erin se încăpățână să pășească prin nămeții de zăpadă, încercând să nu se mai gândească la frigul care pusese stăpânire pe ea, ci la străinul misterios din casa ei. Oare ce anume îl adusese acolo ? Un accident sau jocul întâmplării ? Oare cum se rănise ? Căzuse pur și simplu în zăpadă ? Situația era mai complicată decât crezuse. Poate că fusese într-o mașină, deoarece pe o asemenea vreme era foarte ușor să ai un accident. N-avea de unde să știe dacă el era singura persoană implicată. Bărbatul era teafăr, chiar dacă

rănit, dar poate că mai existau și alte persoane rănite pe undeva prin zonă.

Gândul acesta o făcu să se cutremure și să alunece. Scoase un strigăt, dar încercă să se ridice cât mai repede, scuturându-și cu degetele înghețate fața de zăpadă. Dacă ar fi avut un telefon, ar fi sunat la poliție imediat ce ar fi dat peste pardesiul de pe canapea.

Ochii i se umplură de lacrimi în clipa în care-și aminti de expresia îngrozită de pe fața tatălui ei în clipa în care aflase că nu exista un telefon în casă. Voise chiar să suporte cheltuielile pentru instalarea acestuia, dar Erin declinase oferta, întrucât i se părea că e un atentat la independența ei nou cucerită, deși era pe deplin conștientă că munca i-ar fi fost ușurată, deoarece n-ar mai fi fost nevoită să meargă în oraș pentru a se întâlni cu vreunul din clienți. În zilele însorite de septembrie, drumul din sat până-n oraș i se păruse o nimica toată. Acum, două mile i se păreau două sute de mile.

Gâfâind, Erin se opri și se uită în urmă. Oftă în clipa în care-și dădu seama că nu parcursese mai mult de două-trei sute de metri și era deja epuizată. Avea pantalonii uzi, iar papucii erau ca niște sloiuri de gheață. În fața ei, nu putea zări nimic. Drumul era acoperit de zăpadă. Și nu era nici o speranță că aceasta se va opri.

– Ajutor ! să mă ajute și pe mine cineva ! strigă ea cât mai tare, chiar dacă știa că nimeni n-o va auzi.

Tremurând și epuizată, Erin trebui să admită adevărul. Nu mai avea cum să continue. Risca să moară înghețată, dacă persista în ideea de a-și continua drumul. Dar nici propria casă nu mai era un loc sigur. Și acolo ar fi trebuit să înfrunte pericolul. Nu, nu avea cum să se întoarcă! Dar chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, își dădu seama că aceasta era singura soluție. Nu exista nici o altă casă până în oraș, iar ea înghețase deja. Măcar în casă, ar exista unele șanse să-și revină. Scoțând un geamăt înăbușit de disperare, Erin o luă înapoi spre casă.

Aceeași tăcere stranie o întâmpină în clipa în care pătrunse în bucătărie, tremurând din toate încheieturile. Probabil că bărbatul dormea în continuare, dar mai devreme sau mai târziu se va trezi și când o va face... Erin se sprijini cu mâna de chiuvetă. Trebuia să se apere cu ceva, dar cu ce anume ?

Deschise brusc dulapul și scoase un cuțit mic de bucătărie pe care-l strecură în buzunarul de la pantaloni. Recunoscu în sinea ei că nu va avea curajul de a folosi așa ceva, dar simplul fapt că-l avea în buzunar o întări.

Trebuia să-și găsească o preocupare și, mai ales, să încerce să fie puternică. Dacă va sta la pândă, ascultând

orice zgomot, va înnebuni. Își dădu seama că era atât de epuizată și datorită faptului că nu mâncase. Pregătise ceva mai devreme. Se duse și scoase mâncarea din cuptor.

După ce termină această operațiune, hotărî că sosise momentul de a se duce să caute prin buzunarele pardesiului bărbatului. Poate găsea vreun act de identitate. Ar însemna ceva, dacă i-ar cunoaște numele.

Cum tăcerea devenea tot mai apăsătoare, Erin se duse și dădu drumul la radio pentru a-i fi distrasă atenția de la cele mai mici zgomote pe care le percepea. Muzica o ajută puțin, deși, dacă cineva ar fi întrebat-o ce ascultă, n-ar fi știut să-i spună.

Își zări silueta în fereastră, iar ceea ce văzu nu-i plăcu deloc. Era imaginea unei ființe plăpânde, firave și, mai ales, palide la față.

Fata pe care o vedea avea o privire înspăimântată. De obicei zâmbea, dar acum nici urmă de așa ceva. Avea gura țeapănă într-un efort de a-și ține în frâu teama care pusese stăpânire pe ea. Tânăra aceea independentă și încrezătoare de douăzeci și trei de ani lăsase locul unei copile pierdute și speriate.

" O, tată ! șopti ea. De ce nu te-am ascultat ? "

Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi ascultat pe tatăl ei și și-ar fi instalat un telefon. Poliția ar fi venit deja și l-ar fi luat pe

intrus, iar ea ar fi putut să-și continue liniștită viața. Dar oare se va mai simți în siguranță după o asemenea întâmplare ? Dacă bărbatul acesta a putut intra în casa ei atât de ușor... Erin se cutremură și ochii i se umplură de lacrimi. Radioul mergea în continuare.

– A fost ora șapte. Iată știrile. Cresc temerile în privința celor trei ostatici bri...

Aparatul se opri brusc, la mijlocul frazei, iar Erin își ridică ochii. Tăcerea aceasta instaurată brusc o făcu să simtă cum o trec fiorii. Nu era necesar să întoarcă privirea pentru a-și da seama cine se afla în spatele ei. Putea să-i simtă prezența prin toți porii ființei ei. Probabil că intrase înăuntru ca un animal de pradă, deoarece nu auzise nici un zgomot.

Instinctiv, Erin își duse mâna la buzunar, încleștându-și degetele pe cuțit, înainte de a se întoarce și de a-l înfrunta.

Capitolul 2

Stătea în pragul ușii, foarte înalt și întunecat, părând mult mai impozant în picioare. Lumina difuză răspândită de veioză făcea ca tenul său foarte măsliniu să nu apară așa cum era în realitate. Contrastul cu zăpada l-ar fi scos mai bine în evidență. Avea mâinile vârâte în buzunare, iar întregul lui trup trăda încordarea. Genul acela de încordare al unui animal sălbatic care simte o capcană.

Privirea acestuia se umbri în clipa în care Erin se întoarse spre el pentru a-l înfrunta. Mai devreme, se întrebase ce culoare aveau ochii acestuia. Acum, putu să vadă niște ochi de un albastru deschis, dar reci, fără nici o urmă de căldură în ei. O cântări din priviri, iar felul în care o făcu îi dădu fiori, deoarece avea senzația că reușise să-i

pătrundă în cele mai ascunse colțuri ale ființei. Din această examinare făcută cu atâta detașare, Erin ieși cum nu se poate mai prost: total lipsită de interes pentru cel din fața ei.

Descoperirea aceasta o înfurie. De-ar reuși să prelungească această stare, probabil că ar face cu totul altfel față acestei situații de coșmar. Cu toate acestea, nu prea avea sorți de izbândă, dacă acest bărbat era într-adevăr un criminal.

În cele din urmă, acesta deschise gura și întrebă:

– Poți să-mi spui unde naiba mă aflu? Iar tu cine ești, dragă domniță?

Tonul vocii lui era calm, dar o notă de agresivitate tot răzbătea din el.

Erin își înălță capul și-l privi fără să clipească.

– Cred că eu sunt cea îndreptățită să pună întrebări! spuse ea pe un ton tăios. La urma urmei, aceasta e casa mea, iar dumneata ești invitatul nepoftit.

Felul în care rostise aceste cuvinte îl făcu pe bărbat să ridice din sprânceană, iar gestul acesta îi scoase în evidență rana de pe frunte.

Văzând unde își avea aceasta ațintită privirea, bărbatul își duse mâna la frunte și-și atinse rana. Lucrul acesta îl făcu să tresară. Pe Erin o frapă imediat conturul frumos al

mâinilor, dar se strădui să revină cu picioarele pe pământ. Întrebarea ei rămăsese fără răspuns.

– Îmi spui și mie cum te numești? Presupun că ai un nume, nu?

– Desigur, dacă e așa de important pentru tine.

– Așadar, cum te numești ?

– Nick, zise el scurt.

– Nick și mai cum ? se grăbi ea să întrebe, dar el ridică din umeri cu nepăsare.

– Doar Nick. Cel puțin, asta e scris pe ceasul meu.

– Pe ceasul tău ? întrebă Erin, confuză. Ce legătura are ceasul tău cu asta ?

– Foarte mare legătură, răspunse el pe un ton enigmatic, lucru care o scoase din sărite pe Erin.

– Ascultă..., începu ea.

Însă acesta o întrerupse brusc.

– Ba tu să asculți, zise el în timp ce-și scotea de la încheietura mâinii un ceas frumos, pe care se grăbi să i-l întindă lui Erin.

– Ia-l ! spuse el pe un ton poruncitor.

Ea ezita, deoarece nu știa dacă e vorba de o capcană sau de purul adevăr. Când i-l întinse a doua oară, îl luă aproape mecanic, se uită la el și i-l înapoie, neștiind ce să facă în continuare.

– Întoarce-l ! îi porunci el, iar ea i se supuse, uimită.

Când îl întoarse, văzu o inscripție gravată care suna în felul următor : " Lui Nick, la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani. " Ceea ce citi, o înfurie și mai tare.

– Crezi că în felul acesta faci o glumă ? îl întrebă ea furioasă, aruncându-i ceasul. Ți-am pus o întrebare și aștept un răspuns corespunzător. Cine ești și ce...?

Dar Nick se întorsese și părea a căuta ceva din priviri.

– Unde mi-am lăsat haina? o întrebă el.

– În sufragerie, îi răspunse Erin. Dar stai puțin! Cred că-mi ești dator cu o explicație.

Nick se întoarse cu fața spre ea și o săgetă cu privirea. Acesteia aproape că-i pieri graiul.

– Vreau să spun..., începu ea, dar nu mai fu în stare să continue.

– Ce vrei să știi ? o întrebă el pe un ton liniștit.

– Ce crezi că aș vrea să știu ? îngăimă ea, frângându-și mâinile.

Stăpânirea de sine a acestui bărbat o scotea din minți. Îi venea să se năpustească asupra lui și să-l scuture până-i va spune ce căuta la ea în casă.

– Pentru început, aș vrea să știu cum ai intrat înăuntru.

Întrebarea aceasta îl făcu să zâmbească ușor.

– Ușa era descuiată, îi spuse el pe un ton rece.

Un gest foarte nechibzuit din partea ta. Pur și simplu am intrat.

– Pur și simplu ai intrat! explodă Erin, simțind cum se învârte camera cu ea.

Discuția aceasta nu avea nici un sens. Crezuse că omul acesta se va simți zăpăcit și-și va cere iertare. Se pare că rolurile se inversaseră. Bărbatul nu părea că vrea să-și ceară iertare, iar persoana zăpăcită era ea.

Brusc, îl văzu cum își duce mâinile la tâmplă și nu o mai ascultă. Se încruntă puțin și spuse :

– Crezi că mi-ai putea oferi o ceașcă de cafea ?

– Desigur, răspunse ea scurt, de parcă furia i-ar fi dispărut ca prin minune.

– Știi, a trecut ceva vreme de când n-am mai mâncat, adăugă el.

Erin își dădu seama că spune adevărul, pentru că altfel nu-și explica slăbiciunea pe care o resimțea bărbatul, și mai ales faptul că, atunci când aproape îi poruncise să se așeze pe scaun, acesta se supuse fără să crâcnească. Nu știa exact de ce, dar simțea că nu era genul de bărbat care să accepte să i se vorbească pe un ton poruncitor.

– Poate c-ar fi mai bine să-ți pregătesc ceva de mâncare. Uite, ia ceașca asta de cafea. Cred că am pe undeva și niște aspirină. Mă duc să mă uit în dulap.

Când se întoarse și văzu că-i e cam frig, îl întrebă:

– Numai cămașa asta ai avut-o pe tine?

– Ba cred că am și un pulovăr. Trebuie să fie lângă pardesiu.

Bucuroasă că se poate îndepărta pentru câteva clipe de el, Erin se îndreptă spre canapeaua pe care se afla haina, pentru a căuta pulovărul. Într-unul din buzunarele hainei dădu peste ceva tare și rece. Își vârî mâna înăuntru și scoase de acolo o brichetă. Bricheta avea următoarele inscripții pe ea : N.H.

Evident că descoperirea aceasta nu o făcu să se simtă mai bine. Identitatea acestei persoane îi scăpa în continuare. N venea de la Nick. Știa deja asta, chiar dacă îi forțase cumva mâna pentru a afla acest amănunt. Dar H ?

Se gândi, pe de altă parte, că niște obiecte atât de frumoase și care în mod evident nu erau ieftine, nu puteau aparține unui hoț.

Sau, cel puțin, nu unuia obișnuit.

Bărbatul își păstra aura de mister. Nu numai că identitatea îi era necunoscută, dar întreaga sa ființă emana o putere, o forță aproape telurică, în pofida faptului că era atât de sleit de puteri.

– Chiar trebuie să faci atâta zgomot? o întrebă el dintr-o dată.

Replica aceasta aproape că o lăsă fără grai, pentru că era dovada de netăgăduit a epuizării omului din fața ei.

Asta era culmea! Bărbatul acesta pătrunsese nepoftit în casa ei, se strecurase într-una din camere și se culcase în patul ei, iar după ce se trezise, Erin se grăbise să-i sară în ajutor ca o mamă grijulie. Iar colac peste pupăză, el nu catadicsise nici măcar să-i mulțumească sau să-și ceară scuze. "Erin Howarth, sunt momente în care pur și simplu cred că ți-ai ieșit din minți!" își spuse în sinea ei cu furie.

Ce comportament e acesta?

Totuși, bărbatul nu dăduse până în clipa aceea semne de violență, se gândi ea în timp ce-și pipăia buzunarul pentru a vedea dacă cuțitul e la locul lui.

Nick stătea în continuare la masă, cu ceașca de cafea în față și cufundat în gânduri. Erin se gândi că, dacă accidentul în care fusese implicat se soldase cu victime, el n-ar mai fi putut sta atât de calm, de liniștit.

Gândul acesta îi dădu curajul de a se apropia din nou de el pentru a-i aduce medicamentele.

– Ce s-a mai întâmplat acum ? întrebă el, după ce-i aruncă o privire scurtă și o văzu nervoasă din nou.

– Ce zici de asta ? îl întrebă ea, întinzându-i bricheta.

Nick o lua în mână și o studie cu un calm imperturbabil, după care spuse :

– Nu înțeleg, unde vrei să ajungi ? E doar o brichetă, una bună, e adevărat, dar nimic ieșit din comun.

Erin deveni rigidă. Bărbatul acesta se juca oare cu ea ? Sau nici pomeneală de așa ceva ?

– Dar de asta ce zici ? îl provocă ea, luând bricheta și aprinzând-o, dar în așa fel încât acesta să vadă inițialele.

Sentimentul că o ia peste picior i se cuibărise în suflet.

– N.H., spuse el, atingând literele cu degetele.

– Nick și mai cum? îl întrebă ea cu însuflețire.

– Are vreo importanță ? întrebă el pe un ton blând.

– Da, are. Are foarte mare importanță. Vreau să știu cum te cheamă.

– Dar nici tu nu mi-ai spus cum te cheamă, i-o întoarse el scurt. Și, oricum, nu eu dau importanță numelor, ci tu.

Acesta se ridică brusc de pe scaun și Erin putu să vadă din nou cât de înalt era.

Făcu un pas înapoi.

– Nu mă privi așa ! spuse el cu asprime în glas. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau să-ți fac nici un rău.

– Ești sigur ? spuse ea pe un ton șovăitor. Atunci, cum de te afli aici ? Nu există nimic în această casă care să merite a fi furat.

Nick oftă cu greutate. Avea ochii obosiți și parcă scoși din orbite.

– Așadar, asta e ceea ce crezi despre mine, spuse el pe un ton mai potolit. Se vede că vorbim despre lucruri diferite. Poate c-ar fi mai bine s-o luăm de la capăt.

Deschise cutia cu pastile și scoase câteva aspirine. Erin îl privi tăcută în timp ce se îndrepta spre chiuvetă pentru a-și umple cana cu apă. Nu-și dădea seama prin ce trece, dar nici nu voia să încerce să înțeleagă. Nu avea deloc încredere în el și mai ales refuza să creadă că suferă. Dacă s-ar lăsa iar dusă de sentimente, ar fi o greșeală.

Tăcerea dintre ei era tot mai apăsătoare, dar Erin nu dorea să facă primul pas și s-o rupă. Nick era cel care trebuia să dea niște explicații.

În cele din urmă, când Erin simțise că ajunsese deja la capătul răbdării și al suportabilului, Nick reluă :

– Știu că ți se va părea ciudat ceea ce am să-ți spun, dar trebuie să știi că n-am pătruns la tine în casă cu intenția de a fura. Nu sunt hoț sau, mai rău, violator. Spune-mi, te rog, cum te cheamă ?

Dacă nu te deranjează să-mi spui, evident, adăugă el cu un zâmbet cuceritor.

Erin se gândi că era foarte ușor să cazi în mrejele acestui bărbat. Avea un farmec irezistibil. Însă ea trebuia să rămână cu picioarele pe pământ.

– Erin, zise ea pe un ton aspru.

Erin Howarth, adăugă ea, sperând ca în acest mod să-l facă să-și decline și el întregul nume.

– Erin, repetă el numele gânditor. Locuiești singură?

– Nu, îi răspunse ea pe un ton rece.

– Așa mă gândeam și eu, răspunse Nick. Sunt sigur că o fată frumoasă ca tine are foarte mulți pretendenți și că, în nici un caz, n-are cum să fie singură. Cum îl cheamă?

– Pe cine?

Erin pusese această întrebare cu un aer aproape absent. Oare auzise bine ? Spusese că e frumoasă ? Sau adoptase o nouă strategie – flatarea – pentru a o atrage de partea lui ? Nu va ține, evident.

– Pe soțul tău sau..., continuă Nick în timp ce privirea îi coborâse asupra mâinii ei stângi, iubitul tău sau cum îi spui.

Erin intră în panică. Una era să-ți inventezi un soț pentru a ține un străin la distanță și cu totul alta să răspunzi unor astfel de întrebări.

– Rufus, zise ea sub impulsul momentului, în timp ce Nick își punea pulovărul pe el, deoarece numele animăluțului ei de companie fu primul care-i veni în minte.

Nick se opri pentru o clipă și o cântări din priviri. Ochii lui erau plini de căldură. Văzându-l cum se îmbracă, Erin se gândi că va pleca în sfârșit. Dar speranțele ei fură

deșarte, deoarece următoarea întrebare a lui Nick o lovi ca un trăsnet :

– Vine întotdeauna atât de târziu ?

Erin încercă din răsputeri să găsească răspunsul cel mai potrivit unei asemenea întrebări, pusă într-o asemenea situație.

– Spune-i din partea mea că e un bărbat norocos. Ba chiar foarte norocos.

– Uneori, zise ea în cele din urmă cu prudență.

– Dac-aș fi în locul lui, eu n-aș întârzia. Trebuie să fii de-a dreptul nebun să lași o ființă adorabilă ca tine singură și neprotejată într-un asemenea loc.

– Pot să am și singură grijă de mine, protestă Erin, mânioasă.

– Chiar așa să fie? Mie mi se pare că habar n-ai despre felul în care ar trebui să reacționezi într-o asemenea situație. Neglijezi până și regulile cele mai elementare, ca de exemplu să încui ușa când ieși din casă.

– Credeam că am încuiat-o!

Încă o dată, situația îi scăpa de sub control. Ea era partea vătămată în această situație și, cu toate acestea Nick era cel care o critica pentru neglijența ei. Era ultima persoană de la care s-ar fi așteptat la un asemenea gest.

– Să crezi că ai făcut ceva e pur și simplu o copilărie.

Ar fi trebuit să verifici. Nu era încuiat, așa încât oricine putea intra nestingherit înăuntru.

– Așa cum ai făcut tu!

– Așa cum am făcut eu, într-adevăr! recunoscu Nick.

– Și nu mi-ai oferit nici o explicație pentru asta, se rățoi ea la el pe un ton atât de straniu, încât nu-și mai recunoștea propria voce.

Nick se mărgini să ridice din sprânceană. Calmul imperturbabil de care dădea dovadă o făcu pe Erin să-și dea seama, dacă mai era nevoie, că el se afla în poziția dominatoare, nu ea. Consecința fu că-și pierdu din nou cumpătul.

– Cu ce drept îmi spui cum să mă comport în propria mea casă? Ai intrat înăuntru ca la tine acasă, te-ai culcat în patul meu...

– Exact.

Acest singur cuvânt căzu asupra ei ca o ghilotină și o reduse la tăcere. Instinctiv, își duse mâna la buzunarul în care ascunsese cuțitul.

– Spune-mi, te rog, continuă Nick, ești atât de ospitalieră cu orice bărbat care-ți trece pragul? Le faci cafea, îi acoperi cu o pătură ca să nu le fie frig? Așa te comporți cu toate persoanele necunoscute ?

– Nu.

Erin era conștientă de faptul că nici măcar ei însăși nu-și putea explica ce anume o împinsese să-l acopere cu o pătură în timp ce dormea. Acum, era pe deplin conștientă de faptul că gestul ei fusese nesăbuit.

– Atunci, de ce-ai făcut-o ?

Întrebarea fu pusă cu o asemenea bruschețe, încât Erin se clătină de parcă ar fi fost lovită. Își aminti la cât de hotărâtă fusese să dea piept cu dușmanul și să-l arunce din casă. Încrederea ei de mai devreme i se păru de-a dreptul deplasată, dacă nu hilară. Ce nesăbuință din partea ei să creadă că va putea rezolva singură o asemenea problemă. Ar fi trebuit să alerge spre sat fără a mai sta pe gânduri, dar ea hotărâse să rămână. Mândria o făcuse să cadă în această capcană.

Își dădu seama că se află în fața unui bărbat foarte puternic și pe care nu prea avea cum să-l înfrunte singură.

– Îmi răspunzi și mie la întrebare? reluă Nick.

– Păi... ai spus că nu ești hoț sau..., se opri ea, deoarece nu-și mai găsea cuvintele.

– Iar tu m-ai crezut ? râse Nick, aproape cu cinism. O, Doamne ! Ce inocentă mai ești ! Inocentă sau de-a dreptul nebună.

Spunând acestea, se apropie de ea. Erin făcu un pas înapoi, apoi încă unul și-ncă unul până se lipi de zid. Se

lăsase prinsă în capcană. Bărbatul acesta știuse să-i câștige la început încrederea prin aparenta lui vulnerabilitate, iar acum își dădea arama pe față. Viziuni de coșmar ale unor violuri despre care citise sau auzise i se derulară în minte.

– Nu te apropia de mine ! strigă ea cu sălbăticie.

– Ce-ai să faci dacă mă apropii ? zise el pe un ton blând, fiind la un pas depărtare de ea. O să-mi scoți ochii cu degețelele astea ? Sau te gândești serios să folosești cuțitul pe care l-ai ascuns în buzunar când te-ai întors ?

Erin îl privi uimită. Ar fi putut să jure că Nick nu o slăbise din ochi. Cum de-și dăduse seama că avea un cuțit în buzunar ?

În clipa aceea, se bucură știindu-se lipită de zid, pentru că simțea cum i se taie picioarele.

Nick mai înaintă un pas.

– Ți-am spus să nu te apropii de mine ! strigă ea cu disperare.

– Bine, Erin. Hai să nu ne mai jucăm, zise el brusc. Cred că ai înțeles ideea, adăugă el amuzat.

Schimbarea lui bruscă de dispoziție o făcu pe Erin să-și piardă răsuflarea.

Oare ce mai punea acum la cale? se întrebă ea, neputând să se clintească. Bărbatul din fața ei ridică mâna și începu s-o mângâie ușor pe obraz.

– Știi, nu prea aveai cum să folosești cuțitul ăla? murmură el cu voce șoptită, iar Erin trebui să se lupte pentru a rezista farmecului pe care-l exercita asupra ei.

– Așa să fie ?

– Nu știai cum să-l folosești, spuse el cu fermitate, apropiindu-se și mai mult de ea.

Erin simțea cum își pierde mințile, iar asta o făcu să-și încleșteze degetele pe mânerul de lemn al cuțitului, încercând să-l scoată pentru a se elibera.

– Erin ! spuse ca un avertisment Nick. Ea însă scosese deja cuțitul și-l pusese amenințător la gâtul lui.

– Ți-am spus să nu mă atingi, zise ea victorioasă.

Însă triumful ei nu ținu mult. Nick o prinse de mână, iar cuțitul zbură în partea celaltă a camerei, spre dulap.

– Nu te mișca, zise el pe un ton poruncitor. Nu vreau să-ți fac nici un rău ! Simți toată greutatea trupului acestuia și-și dădu seama că nu are cum să scape. Dacă ar fi încercat să se lupte cu el, l-ar fi înfuriat și mai tare.

Acesta o eliberă din strânsoare, dar își plasă mâinile de zid, de o parte și de cealaltă a trupului ei, în așa fel încât n-avea cum să fugă. Era prizoniera lui. Speriată, Erin își înălță privirea spre el, dar nu îndrăzni să-l înfrunte.

– Acum, zise Nick, sper că mă vei asculta.

Chiar în clipa aceea, se stinse lumina.

Capitolul 3

– Nick !

Strigătul de panică al lui Erin era aidoma aceluia al unui copil speriat de întuneric. Nu putea vedea sau auzi nimic. Era ca și cum toate simțurile ar fi încetat să funcționeze, iar frigul care se abătu asupra ei o făcu să tremure.

Aproape instinctiv ridică o mână pentru a-l atinge pe Nick, însă nu dădu decât peste aer. În clipa aceea, toate simțurile i se puseră din nou în mișcare, încercând să-și dea seama unde se află musafirul nepoftit. Să fi plecat, ajutat ca prin minune de pana de curent? Sau rămăsese tot în încăpere, la pândă ? Nici ea n-ar fi putut spune care dintre variante era mai rea : să rămână singură și speriată în casa aceea care nu mai era căminul primitor pe care-l

visase, sau să știe că pe undeva prin preajmă Nick stătea la pândă ?

Pe o asemenea beznă se simțea și mai vulnerabilă, pentru că era în întregime la discreția acestui bărbat care cu puțină vreme în urmă o speriase de moarte. Însă gândul că acesta a plecat nu o făcu să se simtă ușurată.

Încercă să înțeleagă ce se întâmplă. Întunericul care se instalase pe neașteptate fusese picătura care umpluse paharul. Toată stăpânirea de sine pe care o mai avea se duse pe apa sâmbetei, iar reacția sa fu una copilărească: rosti numele singurei ființe care se mai afla acolo. Mișcare mai proastă decât aceasta nici că se putea.

Singurul avantaj pe care-și dădu seama că-l are asupra lui era că știa cum sunt dispuse camerele. Nu era și cazul lui. Dacă ar reuși să ajungă la ea în cameră, ar fi foarte bine. Dormitorul ei avea un zăvor, iar ea s-ar putea încuia înăuntru și ar putea fi la adăpost până la revenirea luminii.

Dar unde se afla Nick? Undeva între ea și ușă ? Oare dacă ar încerca să înainteze, s-ar lovi de el? Ce bine ar fi dacă ar scoate un cuvânt sau ar face o mișcare !

Cu foarte mare atenție, Erin încercă să înainteze câțiva pași spre locul în direcția în care credea că e ușa, cu urechile ciulite. Nu se auzea însă nimic. Poate că plecase. Gândul acesta îi dădu curaj și mai făcu un pas înainte. Din

nefericire, se lovi de masă și nu se putu stăpâni să nu scoată un țipăt de durere și deznădejde.

– Totul e în regulă, Erin. Sunt aici.

Vocea lui Nick era atât de apropiată, încât inima începu să-i bată nebunește din pricina panicii. Rămase pironită locului și rugându-se să nu mai facă nici un zgomot, pentru ca el să nu-și dea seama unde se află. Nu peste mult timp, îi putu distinge silueta în întuneric.

Văzându-l cum se mișcă, dori să fugă, dar picioarele refuzau să se urnească din loc.

– Erin? întrebă din nou Nick.

În clipa în care acesta o prinse de mână, Erin tresări violent. Ar fi fost foarte ușor să fugă, dar era parcă paralizată. Îi atinse ușor obrazul cu degetele și-i simți lacrimile șiroind. Această constatare îl făcu să scoată o înjurătură.

– Erin, spuse el încă o dată și, spre marea ei mirare, se simți prinsă de mijloc, draga mea, nu e decât o pană de curent. Probabil că undeva zăpada a făcut să cadă unele fire. N-are de ce să-ți fie teamă.

"Ba mi-e teamă de tine!" ar fi vrut ea să strige, dar din cauza panicii i se pusese un nod în gât și rămase tăcută. Blândețea cu care îi vorbise o făcu să-și dea seama că avea nevoie de căldura și de senzația de bine pe care o simțea

în preajma lui. Încercă să se agațe de gâtul lui, însă acesta îi dădu drumul aproape instantaneu.

– Nu e vorba numai de întuneric, nu-i așa ? continuă el, iar vorbele sale o uimiră pe Erin, deoarece erau foarte aproape de adevăr, un adevăr foarte intim.

Nevoia ei era într-adevăr una primitivă. Fiecare simț ar fi trebuit s-o pună în gardă în privința lui Nick, dar cu toate acestea, simțea exact opusul.

De necrezut, dar adevărat: se simțea în siguranță în brațele lui.

– N-am vrut să ajungem aici. Tot ce mi-am dorit, a fost să te fac să gândești. Erai atât de lipsită de apărare, atât de vulnerabilă și prea încrezătoare, încât puteai în orice clipă s-o pățești. Ar fi trebuit să contactezi poliția sau măcar să mă dai imediat jos din pat. În schimb, ai avut gesturi materne față de mine. Habar n-ai cum m-am simțit în clipa în care m-am trezit și am văzut pătura așezată pe mine. Dar asta n-a fost totul! Te-ai grăbit să-mi aduci aspirină, pulovărul ca să nu-mi fie frig...

– Dar ți-era rău, protestă Erin, de-a dreptul confuză de atitudinea lui care părea s-o certe pentru că-l ajutase.

– Poate că ai dreptate, spuse el pe un ton serios, dar așa te vei comporta față de orice persoană care bântuie prin preajmă și-ți intră în casă ? Pentru că, trebuie să te

avertizez, dacă nu-ți schimbi atitudinea, într-una din aceste zile o să te pomenești cu cine știe ce pacoste pe capul tău.

– Dar aveai nevoie de ajutor, spuse ea foarte încet.

– O, Doamne ! exclamă el. Oare cum să te fac să înțelegi ? Erin, copila mea! Dar nu știi absolut nimic despre mine! De ce n-ai sunat poliția când m-ai găsit ? De ce n-o faci acum ?

Erin își dădu seama că nu-i poate mărturisi lui Nick că nu are telefon. Pe de altă parte, se gândi că, dacă-i spunea să sune la poliție, n-avea nimic de ascuns. Raționamentul acesta o făcu să se simtă foarte ușurată.

– Doar nu vorbești serios ! exclamă ea, încercând în zadar să-și dea seama de expresia feței sale.

– Nu vorbesc serios ? Erin, dar la asta mă așteptam. Când m-am trezit, eram pe deplin convins că voi găsi poliția la parter. M-aș fi descurcat. În schimb, te-am găsit pe tine și, la naiba, nu prea știu cum să procedez !

Erin se bucură că e întuneric în clipa aceea, pentru că-i ascundea uimirea, sentimentele confuze care o încercau și care, în mod sigur, îi erau întipărite pe față. Nu-i venea să creadă că acest bărbat o făcuse să-l amenințe cu un cuțit. Ca și cum, de când intrase în bucătărie, Nick se comportase ca trei persoane diferite, fiecare dintre acestea deosebită în felul ei.

Nu-și dădea seama care dintre acestea era cel mai amenințător.

Ce se întâmpla cu ea? De ce nu se lupta cu Nick ? Sau măcar să facă un mic efort pentru a fugi de el, pentru a scăpa ? Pur și simplu, nu voia. Răspunsul se impuse ca o evidență și o făcu să simtă cum o trec fiorii. Era stupid, era greșit, dar ceva o atrăgea spre acest bărbat. Parcă era un animăluț înfricoșat ce-și caută un refugiu.

Dar Nick însemna pericol, nu siguranță. Cu toate acestea, îi spusese mai devreme că nu vrea să-i facă rău. Oare putea avea încredere în el acum?

Probabil că asta însemna să fii orb, pierderea unui simț aducând cu sine ascuțirea celorlalte. Putea să-i simtă răsuflarea ușoară. Putea să simtă mirosul de aftershave, amestecat cu ceva foarte masculin, care o scotea din minți.

– Cred că te descurci destul de bine! se grăbi ea să spună.

În clipa în care el o prinse de umeri cu mâinile, Erin scoase un țipăt. Dar în acele momente, durerea nu mai conta.

– Erin ! N-ai ascultat nimic din ce ți-am spus. Mă faci să-mi pară rău că n-am plecat imediat ce m-am sculat. De fapt, așa aș fi făcut, dacă n-aș fi fost curios să aflu cine m-a acoperit cu pătura aceea. Ar fi fost mai bine să fi plecat,

spuse el mai mult ca pentru sine. N-ar fi trebuit să rămân. Ar trebui să plec.

Îi dădu drumul ușor din strânsoare, iar Erin se simți abandonată, de parcă întreaga lume ar fi încetat să existe. Puterea lui Nick era singurul lucru tangibil în întunericul care-i înconjura, iar ea avea nevoie de asta. Îi spusese să cheme poliția, nefiindu-i teamă de eventualele consecințe, era pe punctul de a pleca, fără să-i fi făcut vreun rău. I se părea suficient pentru a avea încredere în el.

– Nick, nu! strigă ea, prinzându-l de braț.

Acesta făcu un gest, ca și cum ar fi vrut să-i dea mâna la o parte, dar se opri, așteptând.

– Te rog să rămâi, îl rugă ea. Măcar până când vine lumina. Te rog !

– Dar cum rămâne cu bărbatul tău, cu acel Rufus ? Dacă se întoarce și mă găsește aici ?

Erin nu stătu prea mult pe gânduri în această privință. Dacă ar fi lumină, n-ar avea curajul să-i spună adevărul. Așa încât, era mai bine s-o facă acum.

– Nu există, spuse ea cu fermitate. L-am inventat.

Pentru câteva clipe, i se păru că acesta n-o auzise. Dacă nu i-ar fi simțit căldura trupului, ar fi crezut că plecase deja, atât de tăcut și de nemișcat era.

– Numai până revine lumina, zise el în cele din urmă.

Doar până atunci. După aceea, am să plec.

– Numai până revine lumina, întări și ea.

Nu se simțea deloc pregătită pentru valul de fericire care o invadă. Fără să vrea, îl îmbrățișă, pentru a-și exprima recunoștința. Aceasta era singura ei intenție, plănuind ca după gestul acesta să se desprindă de el. Însă Nick își puse mâinile în jurul trupului ei, mângâind-o ușor pe spate. După aceea, începu să-i sărute părul, ceea ce o făcu pe Erin să freamăte de plăcere.

Buzele li se întâlniră. Sărutul lui Nick fu dulce și plin de pasiune, iar ea îi răspunse la fel.

– E curată nebunie ! murmură el, iar Erin suspină ușor, cu mulțumire. Dacă aceasta însemna nebunie, se ruga să nu se mai sfârșească.

Nu-și dădu seama cât ținu această nebunie, dacă era vorba numai de câteva secunde sau de o eternitate, dar la un moment dat dispoziția lui Nick se schimbă. Strânsoarea lui nu mai era una tandră, ci una rece, impersonală.

– Ce faci din mine ? întrebă el cu asprime. Erin, toată nebunia asta trebuie să se sfârșească acum !

Îi dădu drumul imediat și se întoarse, încercând să distingă ceva prin întuneric.

Își aprinse o țigară, iar în lumina făcută de brichetă putu să-i vadă chipul. Era al unui străin.

Dincolo de teamă sau de singurătate, realitatea era că nu înțelegea. Nu înțelegea nimic din comportamentul lui Nick sau din schimbările sale bruște de dispoziție. Nu știa de ce se află acolo și care-i sunt intențiile. Dar mai rău decât orice era faptul că nu se înțelegea pe ea însăși.

Cum de-l lăsase pe acest străin, pe acest necunoscut s-o țină în brațe și s-o săute ? Dar asta își dorise ! Se lăsase îmbrățișată de el de parcă l-ar fi cunoscut de-o viață. De parcă era Geoff. Erin tresări. Nu voia să-și amintească de Geoff. În urmă cu mai puțin de o lună participase la căsătoria acestuia și avea inima frântă. Atunci, se gândise că nu va mai iubi niciodată. Însă în clipa în care Nick o strânsese în brațe, Geoff dispăruse complet din mintea ei. Nu se gândise că un bărbat va mai putea avea un asemenea efect asupra ei.

Ea și Geoff nu fuseseră niciodată amanți. Erin nu se simțise pregătită pentru așa ceva. Îi plăcuse să stea în brațele lui, să fie sărutată, dar asta fusese totul. Nu tânjise după dragostea lui niciodată.

Lui Nick îi fusese de-ajuns s-o sărute. Nu încercase s-o seducă, de-abia dacă o atinsese, și cu toate acestea, reușise să trezească în ea dorința. Se simțea împlinită, dar nu i se părea suficient. Dorea mai mult, mult mai mult decât ce-i oferise el.

Ca prin ceață, își dădu seama că acesta îi pusese o întrebare.

– Îmi pare rău, spuse ea clătinând din cap, ca pentru a-și limpezi gândurile. Ce spuneai?

– Avem nevoie de lumină. N-ai o torță ? Sau măcar niște lumânări ?

N-avură nevoie de foarte mult timp pentru a găsi niște lumânări. Dar, odată cu palida lumină a unei lumânări, se duse și strania intimitate care se crease între ei.

Nick deveni din nou necunoscutul acela enigmatic, neliniștitor. Felul în care-și controla emoțiile făcuse să dipară orice urmă din bărbatul care o ținuse în brațe.

– Ți-e foame? se grăbi ea să-l întrebe, dorind parcă să umple în acest fel tăcerea care se instalase între ei. Am pus ceva în cuptor. Cred că e gata de mult.

– Mănâncă tu, răspunse el în timp ce aprindea o altă lumânare. Nu pot să accept să-ți iau hrana de la gură.

– Dar ai spus că nu mai ții minte de când n-ai mai mâncat. Iar dincolo de asta, cred că e suficientă mâncare pentru amândoi.

Nick o studie câteva clipe, apoi, pe neșteptate, râse. Gestul său eliberă tensiunea care se crease între ei.

– Erin Howarth, ești incorigibilă ! exclamă el, cu un zâmbet în colțul gurii.

După tot ce ți-am spus, te comporți cu mine ca o mamă. Ești o adevărată figură!

– Păi, am observat că nu prea ai grijă de tine, zise Erin, încurajată și de vocea lui caldă. După felul în care arăți, cred că n-ai mai mâncat o masă adevărată de foarte mult timp.

Brusc, lui Nick îi dispăru zâmbetul de pe față.

– Cred că trebuie să pledez vinovat, doamnă, zise el.

Tăcu pentru câteva momente, absorbit în gânduri nu tocmai plăcute de vreme ce la un moment dat se încruntă. Apoi, se sili să zâmbească.

– Dacă oferta rămâne în picioare, n-am să mai refuz.

– Bine, o să luăm masa în sufragerie. Acolo e focul aprins, iar atmosfera este alta.

" Iar după ce o să mâncăm, își zise în sinea ei, o să aflu totul despre tine. N-o să mai ai cum să te eschivezi".

Nu-i fu deloc ușor să pregătească masa. Era prea ocupată să guste mâncarea, iar gândurile i-o luau razna.

Cine era Nick? Și care era motivul ascuns pentru care nu-și declina întreaga identitate? Era pe deplin conștientă de faptul că nu se descurcase prea bine în timpul discuției pe care o avuseseră. De fiecare dată când i se păruse că se apropie de el, Nick reușise întotdeauna să schimbe subiectul. Iar ea îi căzuse mereu în capcană datorită

aparentei lui îngrijorări pentru siguranța ei. Se pricepea de minune la manipularea celorlalți. Se întrebă cu inima strânsă ce anume îi ascunde.

Privirea îi alunecă asupra lui Nick, care era așezat în fața focului și părea preocupat. În pofida faptului că-i spusese că nu mai mâncase de foarte mult timp, de-abia dacă se atinse de ce-i pusese în farfurie. Bărbatul de lângă a părea atât de rece, de distant, încât îi trecu prin minte gândul că n-ar fi acceptat niciodată să se lase sărutată de el în alte condiții. Avu o strângere violentă de inimă la gândul propriei ei nesăbuințe.

Deși îi remarcase de la bun început și această latură a personalității sale, tot își dorise s-o sărute.

Dintr-o dată, se auzi un fâșâit venind dinspre canapea și o siluetă mică și firavă sări pe pământ. Nick întoarse imediat capul, iar mișcarea lui trăda tensiunea.

– Ce-a fost asta ? întrebă el.

Erin nu putu să-și controleze râsul care o cuprinse imediat, iar la privirea năucită a lui Nick spuse:

– Rufus. Acela e Rufus.

– Rufus ? Dar ai spus că...

Nick întoarse capul la timp pentru a vedea pisica dispărând pe ușă. Privirea lui o făcu pe Erin să pufnească din nou în râs.

– M-ai întrebat dacă trăiesc singură, nu-i așa ? Iar eu ți-am spus adevărul: anume că împart acoperișul cu Rufus.

– Dar n-ai menționat faptul că e vorba de o pisică, spuse el pe un ton indignat.

Erin se simți ușurată, văzând că în cele din urmă zâmbește.

Profitând de aceste momente mai destinse, Erin se încumetă să-i propună :

– Pot să mă uit puțin la rană ? Te doare ?

– Am să supraviețuiesc, îi răspunse el pe un ton rece. Dar cred că ar fi bine să fie puțin curățată. Tăietura nu e foarte adâncă. Rana face să pară totul mai rău decât este.

– E o rană neobișnuită. Cum ai căpătat-o ?

Cuvintele îi scăpaseră fără voie, iar Erin regretă imediat că le-a rostit, dorindu-și foarte mult să nu fi fost auzite. Se aștептă la o reacție explozivă din partea lui, dar lucrul acesta nu se produse. Nick era gânditor, dar nu ostil. Dădu farfuria la o parte și-și aprinse o țigară.

– Stai liniștită, Erin ! N-am să mă rățoiesc la tine, spuse el în cele din urmă. Ca să fiu cinstit, voiam eu însumi să aduc vorba despre acest subiect. Sunt pe deplin conștient de faptul că-ți datorez o explicație. Ai avut foarte multă răbdare cu mine, neforțându-mi mâna. Nu mai pot lăsa lucrurile așa. Trebuie să-ți spun tot ce știu.

Erin se gândi că sentimentele contradictorii prin care trecea se întipăriseră pe chipul ei, dar nu făcu nici un efort să le ascundă.

Își dădu brusc seama că avea respirația tăiată și că trebuia să se calmeze.

– Ceea ce spui n-are nici cap, nici coadă. Nu înțeleg. Nu știu ce anume urmărești, dar aș vrea să încetezi.

– Erin, pentru numele lui Dumnezeu! Nu complica lucrurile și mai mult. Nu mă joc cu tine, dar nu prea am ce să-ți spun.

Oare de ce nu putea să fie deschis față de ea ? Brusc, își dori ca ultimele momente să nu se fi petrecut, să nu-i fi pus întrebarea aceea sub impulsul momentului.

Nick părea a fi luat o decizie. Întoarse capul spre ea, dar privirea lui rece o îngheță. Nu voia să știe!

– Nick, începu ea puțin nervoasă, dar cuvintele i se stinseră pe buze.

– Nu-mi amintesc, spuse Nick pe un ton aspru.

Vorbele sale căzură ca o ghilotină în liniștea apăsătoare din încăpere.

Capitolul 4

În mod cu totul inexplicabil și pentru ea, Erin simți cum i se ia o piatră de pe inimă.

În cele câteva clipe care se scurseseră între momentul când îi pusese întrebarea și răspunsul lui își imaginase lucruri cumplite. Prin comparație, adevărul i se părea de-a dreptul reconfortant.

Aceste ultime cuvinte explicau foarte multe lucruri: momentul în care-i arătase ceasul, schimbarea bruscă a subiectului când îl întreba cum îl cheamă, toate parcă se clarificau. Avea senzația că a rezolvat un puzzle.

– Asta-i tot? întrebă ea, iar în clipa în care-și dădu seama de implicațiile vorbelor sale simți cum se învârte casa cu ea.

Ceea ce-i spusese Nick schimba totul și nimic. Tot nu știa cine e, dacă intrase la ea în casă cu intenția de a fura sau nu. Putea fi orice : un criminal, un terorist. Nu știa, iar el n-o ajuta să afle adevărul. Trecutul lui era un mister pentru amândoi. Dar ce o speria cu adevărat era faptul că nu știa dacă-i spune sau nu adevărul.

– Înspăimântător, nu-i așa ?

Vocea lui îi întrerupse șirul gândurilor. O privea cu atenție, iar Erin se întrebă dacă n-avea cumva darul de a citi gândurile oamenilor. Era atât de concentrat, încât se gândi că presupunerea ei ar putea fi reală.

– Dar ce s-a întâmplat ? Ai avut un accident ? A mai fost rănit și altcineva ?

Nick clătină confuz din cap.

– Crezi că nu mi-am pus și eu aceeași întrebare ?

– Nu-ți amintești nimic?

– Foarte puțin, zise el pe un ton laconic. Îmi amintesc că zăceam în zăpadă. Cred că am căzut. Probabil că atunci m-am lovit, zise el atingându-și ușor rana. E posibil ca pentru ceva vreme să fi fost inconștient. Nu știu. Pe de altă parte, nu cred că era cineva cu mine. Când m-am trezit, eram singur. După aceea am tot mers. Cred că niște ore bune, fără să știu în ce direcție mă îndrept. Tot ce știam era că nu trebuie să mă opresc. Apoi, am văzut o casă : casa

aceasta. Nu avea jaluzelele ridicate, așa încât m-am gândit că e nelocuită. N-am vrut să intru neinvitat.

Nick îi aruncă o privire tristă și care implora parcă iertare. Erin roși ușor, amintindu-și vorbele aspre pe care i le aruncase.

Nick îi povestise toate acestea pe un ton detașat, ca și cum i s-ar fi întâmplat altei persoane. Nota de umor din vocea lui la ultimele cuvinte o zăpăci de-a binelea. Cum de putea glumi când era vorba de lucruri atât de serioase ? Dar apoi, privindu-l, văzu că avea ochii întunecați și-și dădu seama că făcea un efort aproape supraomenesc pentru a-și controla emoțiile și pentru a pune ordine în haos. Dar dacă se prefăcea ?

– Asta-i tot ce-ți amintești ? Nimic altceva ?

Nick se încruntă.

– Am ciocănit la ușă, din câte-mi amintesc, dar n-am primit nici un răspuns. Nu știu ce anume m-a împins să încerc ușa. Probabil disperarea. Nu-mi venea să cred când am văzut că se deschide. Nu-mi amintesc ce-am făcut după aceea, doar că m-am trezit sus, în pat.

Se opri brusc, încleștându-și mâinile, ca și cum ar fi vrut să nu dea drumul unei amintiri lunecoase.

– Aveam o geantă. Purtam o geantă. Am adus-o oare cu mine?

– N-am găsit nici o geantă, spuse Erin pe un ton potolit. Cum arăta?

Nick închise ochii, încercând să-și amintească, iar felul în care se concentra te făcea să ți se rupă inima de milă.

– Cred că era neagră și din piele, genul acela de geantă pe care-o folosești când vrei să pleci în weekend. Nu-i prea mult, nu-i așa? dădu el din cap cu un aer nenorocit.

– Dar e ceva, totuși. Oricum, dacă ar mai fi fost și altcineva rănit, probabil că nu ți-ai fi luat geanta și-ai fi plecat. Te-ai fi grăbit să pleci cât mai repede, dar fără bagaje, pentru a fi mai eficient.

– Dar n-am de unde să știu !

Erin simți că mai era ceva pe care Nick nu i-l spusese sau de care nu era el însuși pe deplin conștient.

– Ai spus că te-ai trezit zăcând în zăpadă – că ai căzut și te-ai lovit la cap – așadar, n-a fost un accident de mașină sau ceva de genul ăsta. Nimic în care să fi fost implicată și o altă persoană. N-ai văzut o mașină, nu-i așa?

Nick dădu încet din cap. Părea confuz, zăpăcit, iar Erin își dădu seama cu un freamăt că ea era capul limpede și că domina situația. Era o responsabilitate imensă și nu era deloc sigură că poate fi la înălțime.

– Cred că mai există unele posibilități ca să afli mai multe.

În haina ta, de exemplu, ar putea fi un portofel sau ceva de genul ăsta.

Se întinse pentru a lua haina de pe canapea, dar Nick i-o luase înainte și începu să scotocească prin buzunare.

Erin nu-și dezlipi privirile de la mâinile lui, neîndrăznind să-l privească în ochi. În cele din urmă, scoase niște chei de mașină dintr-un buzunar.

– Așadar, a existat o mașină, conchise el. Dar n-aveam cum să încui mașina și să las pe cineva rănit înăuntru sau lângă mașină, iar apoi să plec, adăugă el cu fermitate.

Cu o mișcare ce trăda furia, își încleștă mâinile pe chei.

– O, Doamne! Ce mult mi-aș dori să-mi revină memoria!

Erin era conștientă de faptul că ar fi fost într-adevăr bine să-i revină memoria, dar în același timp ceva în sinea ei îi spunea că în clipa în care se va întâmpla lucrul acesta, ea va suferi foarte mult.

– Mă duc să caut geanta! zise el cu hotărâre.

Văzându-l cât e de palid, Erin se așeză în fața lui și zise:

– Ba nu ! Sau, cel puțin, nu înainte de a mă uita la rană.

– Erin, nu-ți mai face atâtea griji ! Am trecut prin situații și mai dificile, i-o întoarse el iritat. Probabil că m-am lovit la cap. Asta-i tot ! Am supraviețuit unor evenimente și mai grele.

Sau cel puțin așa cred.

Dar Erin nu se lăsă așa de ușor. Nota de umor pe care încercă s-o introducă în vorbele lui n-o păcăli.

– Nick, nu te comporta prostește ! Rana ar fi trebuit curățată cu mult timp în urmă. Iar tu n-ai primit o simplă lovitură în cap, ci ți-ai pierdut memoria.

– Nu trebuie să-mi amintești asta ! mormăi el, dar Erin îl privi ușurată cum se așază din nou pe scaun.

– Mă duc să aduc niște apă fierbinte și niște antiseptic, zise ea repede. Nu te mișca !

– Da, soră ! zise el cu umor, dar fața îi rămase gravă.

Erin se gândise că nu-l va mai găsi când se va întoarce. Dar, contrar presupunerilor ei, nu se mișcase de pe scaun. Era tras la față și părea foarte obosit, deși până atunci încercase să arate contrariul.

– Nick ! șopti ea, iar el tresări și-și ridică imediat capul.

Cu efort, își îndreptă umerii și se sili să zâmbească în încercarea de a o liniști.

Erin văzu imediat că aproape îi ieșiseră ochii din orbite. Brusc, i se făcu teamă, dar teamă pentru el, nu pentru ea.

– Ți-am mai adus niște aspirină, spuse ea în grabă, în timp ce-i întindea pastilele.

Se strădui să-și compună o imagine calmă și încrezătoare. N-ar fi fost deloc bine dacă și-ar fi exteriorizat teama.

Datele problemei se schimbaseră, iar ea era cea care trebuia să fie puternică.

– Dacă-ți lași capul pe spate, iar eu am să pun o lumânare aici, am să văd ce fac.

În timp ce vorbea, mută lumânarea, incapabilă să se uite la Nick și dorind să-i dea timp pentru a-și reveni. Nu voia ca el să-și dea seama că văzuse cât de vulnerabil e.

Ca un copil ascultător, Nick îi urmă instrucțiunile și-și dădu capul pe spate.

– Îmi dau seama că n-o să am pace până când nu faci ce ți-ai pus în cap, spuse el cu resemnare.

Erin nu se putu abține să nu zâmbească.

Înmuie o bucată de vată în castronul cu apă fierbinte, apoi se opri, neștiind ce să facă. Îi era puțin teamă să-l atingă. Se simți dintr-o dată stângace și-i fu teamă să nu-l rănească.

– Gata, dă-i drumul! zise Nick scurt.

Rana de la capul lui Nick arăta și mai rău din apropiere. Erin o curăță ușor, îndepărtând sângele uscat. Toată nervozitatea sa dispăru ca prin minune, pentru a lăsa locul îngrijorării.

Nick părea a se fi lăsat în întregime pe mâinile ei. Faptul că se afla în spatele lui, o făcu să-i remarce imediat fața bine conturată, genele care păreau o prelungire a tenului

măsliniu. Trebui să se oprească pentru a se aduna, înainte de a relua operațiunea.

Nick avusese dreptate. Rana nu era adâncă. Cu puțin noroc, se va vindeca foarte repede. Odată ce-i va dispărea rana, orice urmă a accidentului va fi dusă. Ce bine-ar fi ca și memoria să-i revină la fel de repede ! Niciodată Erin nu se simțise atât de neputincioasă. Nu știa absolut nimic despre amnezie și ce anume să facă pentru ca situația să se îndrepte.

– Trebuie neapărat să te vadă un doctor, spuse ea pe un ton îngrijorat. Lovitura se poate dovedi urâtă, iar eu nu știu ce anume să fac. Mi-aș fi dorit să fi avut un telefon, pentru a cere măcar un sfat. Nick o privi cu uimire, iar în clipa în care își dădu seama ce anume i-a scăpat pe gură, se înroși.

– Așadar, de aceea n-ai contactat poliția ! spuse el aproape furios.

– N-a fost numai asta ! protestă Erin. Eu...

Cuvintele i se stinseră pe buze. Oare cum putea să explice că se lăsase condusă de instinct ? Cum putea să exprime în cuvinte sentimentul inexplicabil de simpatie pe care-l încercase în timp ce-l auzise vorbind în somn ? Senzația fusese fugitivă, dar atât de intensă, încât toate reacțiile pe care le avusese din clipa aceea se raportau la acel moment.

– Mă întreb dacă am să te înțeleg vreodată, murmură Nick.

O luă de mână și continuă :

– Ești o femeie strașnică. Unică.

– Ba nu sunt deloc !

Protestul ei fu făcut pe un ton șovăitor. Atingerea lui o scotea din minți. Inima începu să-i bată nebunește. Totul era cu atât mai periculos cu cât era complet irațional.

– Nu poți spune așa ceva, zise ea cu asprime. Nu cunoști pe nimeni altcineva cu care să mă compari. Dacă ai cunoaște, ai vedea că sunt foarte obișnuită și că...

Se opri, consternată de reacția neașteptată a lui Nick. Acesta o prinse și mai tare de mână și o făcu să se așeze lângă el.

Apoi, îi prinse bărbia între degete și zise :

– Obișnuită, în nici un caz. În clipa aceasta, pot să pun prinsoare că ești cea mai grozavă femeie pe care o cunosc.

Pe neașteptate, îi sărută mâna.

– Nick, te rog, spuse ea încetișor.

– Ce mă rogi? Să fie da, sau să fie nu ? Vreau să te sărut. Întrebarea e : mă lași ?

Erin nu știa ce să-i răspundă. I se pusese un nod în gât și era conștientă că, dacă ar fi încercat să vorbească, vocea ar fi trădat-o. Evident că trebuia să spună nu, pentru că un

răspuns afirmativ ar fi fost foarte periculos. Dar se mărgini să tacă.

Nick îi eliberă mâna din strânsoare, însă Erin nu se clinti din loc. Era parcă hipnotizată de privirea lui de un albastru intens.

Îi acceptă sărutul ca prin vis. Avea sentimentul că nu mai e capabilă să gândească. Trupul i se părea greu și, cu toate acestea, parcă plutea.

Simți greutatea brațelor lui Nick în jurul trupului ei. Dacă n-ar fi fost el s-o susțină, probabil că s-ar fi prăbușit.

– Ce ești tu? murmură el, în timp ce-i acoperea fața cu sărutări. Un fel de vrăjitoare ? Mai c-aș pune prinsoare că m-ai fermecat. Nu știu cine naiba sunt, iar ceva îmi spune că mâine dimineață am să-mi regret gestul de acum, dar nu știu cum se face că toate astea nu mai contează. În clipa aceasta, nu contează nimic altceva decât faptul că te afli în brațele mele. O, Erin !

Vorbele acestea o făcură să ardă de dorință. Voia cu disperare să-l atingă. Cu mișcări rapide, își scoase pulovărul și începu să-i desfacă nasturii cămășii. Scoase un suspin de plăcere în clipa în care-i atinse pielea. Însă atingerea ei îl făcu pe Nick s-o privească uimit. Dar ei nu-i mai păsa de asta.

– Sărută-mă ! Te rog, sărută-mă! spuse ea cu febrilitate.

Vreau să fiu a ta!

– La naiba! exclamă el.

Înjurătura aceasta o trezi pe Erin la realitate. Se ridică, lividă și îndurerată. Își simțea picioarele tremurând. Dar, mai ales, un sentiment de neîmplinire o prinsese în chingile lui. Se dăruise acestui bărbat, așa cum nu i se mai întâmplase nici măcar cu Geoff.

Lângă ea, Nick era agitat și-și tot trecea mâna prin păr.

– O, Doamne! Erin, n-am vrut să se întâmple asta. Îți jur!

Erin își închise ochii, îndurerată. Știa că așa se va întâmpla, dar asta nu-i dădea puterea de a suporta mai ușor suferința. Când reuși să-și mai recapete cumpătul, își dădu seama că tremură din toate mădularele. Iar starea aceasta de fapt se datora conștientizării felului prostesc în care se comportase. Nu era o școlăriță naivă. Cunoștea foarte bine riscurile cărora se expunea. Cu toate acestea, nimic nu păruse a mai conta. Nu bănuise niciodată că va putea dori cu o asemenea intensitate un bărbat. Crezuse că experiența pe care o avusese cu Geoff fusese ceva măreț. Însă totul pălea prin comparație cu ceea ce trăia acum. Cu Geoff exista o speranță, fie ea și firavă, că va exista un viitor comun, pe când cu Nick, nici nu se punea o asemenea problemă. Cum ar putea exista un viitor alături de un

bărbat care nu avea trecut, un bărbat care, dacă era să-i dea crezare, nu-și cunoștea nici măcar numele?

– Nici nu știi cât de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat în seara asta. De obicei, nu-mi pierd controlul atât de ușor. Probabil că lovitura de la cap m-a afectat mai mult decât am crezut.

Erin îngăimă ceva, însă ceva ininteligibil. Se simțea profund umilită. Lui Nick îi părea rău că-și pierduse controlul, însă nu la fel stăteau lucrurile cu ea. Își dorise din toată ființa să se dăruiască acestui bărbat, însă el redusese totul la o reacție pur animalică, o aberație a minții sau la unul din efectele loviturii.

– Erin, uită-te la mine, te rog ! zise Nick.

Aproape fără să vrea, își înălță privirea. Se așteptase să vadă în fața ei un monstru, însă situația se prezenta cu totul altfel. Era mai mult decât evident că se simțea stingherit și că era foarte încordat.

Erin își simțea inima prinsă într-o chingă. Cine era Nick ? Un necunoscut atât de ciudat, încât ai fi zis că a apărut de pe altă planetă. Nu știa nimic despre el. Habar n-avea de existența lui înainte de acea după-amiază, însă cu toate acestea reușise să-i trezească emoții foarte puternice într-o perioadă de timp atât de scurtă.

– Iartă-mă, spuse Nick încetișor. Nu se va mai întâmpla.

Își îndreptă mâna spre fața ei pentru a-i da la o parte părul care-i acoperea fața, însă ea se trase într-o parte. Avea degetele fierbinți, iar ea fremăta la fiecare atingere a lui. Încercă să-și ascundă sentimentele sub masca indiferenței.

– N-ai de ce să te învinovățești, zise ea cu un efort supraomenesc. Înțeleg.

– Ce-ai vrea să spun ? o întrebă el cu o notă de îngrijorare în glas.

– Nimic. Cred că e mai bine să nu mai aducem vorba despre asta. La urma urmei, nu s-a întâmplat nimic, spuse Erin cu o detașare care o surprinse și pe ea.

– Dar a fost cât pe ce! i-o întoarse el cu însuflețire. Erin, îmi pare rău.

Pe Erin aceste scuze permanente o scoteau din sărite, deoarece era ultimul lucru pe care dorea să-l audă din gura lui. Furia și durerea o copleșiseră.

Ar fi vrut să țipe, să strige, dar cuvintele refuzau să-i iasă pe gură.

Când Nick o prinse din nou de mână, își pierdu controlul, iar ochii i se umplură de lacrimi. Plânse o bună bucată de vreme cu sughițuri. Reuși în cele din urmă să spună :

– Te urăsc! Te urăsc ! Te urăsc ! Să nu mă mai atingi niciodată, ai auzit ? Niciodată !

Deși îi adresa aceste cuvinte lui Nick, era pe deplin conștientă de faptul că le merita mai degrabă ea. Cu puțin timp în urmă, îi era frică de Nick în sensul cel mai fizic al cuvântului. Îi era teamă că o va lovi sau viola. Acum, i se părea de-a dreptul incredibil că ea fusese cea care luase inițiativa, că fusese mai îndrăzneață, iar Nick cel care se opusese. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru felul în care se comportase, salvând-o practic de ea însăși, dar nu asta simțea.

Nick nu schiță nici un gest pentru a o opri, ci așteptă liniștit să-i treacă furia. Abia apoi catadicsi să deschidă gura.

– E în regulă, micuțo. Recunosc că merit asta. Te simți mai bine acum? Te-ai eliberat de toată această energie negativă ?

Nota ironică a ultimelor sale vorbe fu ca un duș rece pentru Erin. Se calmă imediat. Își dădu seama că are cămașa descheiată. Stânjenită, începu să-și încheie nasturii, dar mânile refuzau s-o ajute.

Chiar în clipa aceea, unul din nasturi se desprinse și căzu pe jos.

– La naiba! strigă ea furioasă.

În clipa aceea, Nick îi dădu mâinile la o parte și execută operația pe care ea fusese incapabilă s-o ducă la bun

sfârșit. Felul în care acesta se comportă era impersonal, iar după ce termină se îndepărtă de ea.

Se duse la geam, dădu jaluzelele la o parte și privi în noapte. Uitându-se la el din spate, Erin putu să-și dea seama cât e de tensionat și ce efort supraomenesc face pentru a-și ascunde starea.

Brusc, trase din nou jaluzelele și se întoarse cu fața spre ea.

– O să mă asculți acum, nu ? spuse el încet, dar poruncitor. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. Și nu mă refer numai la... N-ar trebui să fiu aici. Dacă n-aș fi avut un accident – presupun că asta mi s-a întâmplat – aș fi la mii de kilometri distanță, iar noi nu ne-am fi întâlnit. Dar așa a fost să fie. Am avut un accident, iar prima casă care mi-a ieșit în cale a fost a ta. Trecutul nu mai poate fi schimbat. Îți sunt foarte recunoscător pentru că m-ai ajutat, dar situația trebuie să se schimbe. Aș fi plecat mai devreme, dar...

Își lăsă fraza neterminată, dar Erin își mușcă buzele, deoarece știa foarte bine la ce se referea. Teama ei copilărească îl împiedicase să plece. Poate că explicația lui era adevărată. Nu încercase să-i facă nici un rău, iar violența de care dăduse dovadă mai devreme se datora faptului că voia să-i dea o lecție.

Una binemeritată, recunoscu Erin cu tristețe.

– Îți promit că mâine dimineață, cum se luminează, am să plec. Am să ies din viața ta și am să te las în pace.

Când se opri, tăcerea deveni apăsătoare. Erin încerca să înțeleagă sensul vorbelor sale. Își dorea ca el să plece, dar în același timp un colțișor din ea însăși îi șoptea că fără Nick viața ei ar fi goală, searbădă.

– Erin? zise Nick încet.

– Dacă asta ți se pare cea mai bună soluție, n-am nimic împotrivă.

– Da, așa cred că e cel mai bine. Erin, ceea ce s-a întâmplat între noi a fost...

– Nu vreau să mai discutăm despre asta, i-o tăie ea scurt.

– Însă eu, da, spuse el pe un ton ridicat. Îmi pare rău, adăugă el mai încet, dar nu ne putem preface că nu s-a întâmplat. Vreau să înțelegi.

– Ce-ar mai fi de înțeles? spuse ea exasperată, simțind cum își pierde iar cumpătul.

– Erin ! spuse oftând Nick. Nu fi supărată pe mine pentru ce s-a întâmplat, și nici pe tine. Prin forța lucrurilor, ne-am trezit împreună în același spațiu și am ajuns prea repede la o intimitate care altminteri ar fi cerut mult timp. E o atmosferă mult prea încărcată aici, nu crezi? În clipa de

față ești singura persoană pe care-o cunosc. Ai fost lângă mine când am avut nevoie de tine. Ești o fată încântătoare. Poate că în alte condiții am fi avut un viitor împreună, dar nu acum. Ai fi văzut că n-ar fi mers.

Erin dădu ușor din cap a încuviințare. Era de acord cu vorbele sale. De fapt, nu făcuse altceva decât s-o protejeze de ea însăși. Dar inima ei spunea altceva : că toate aceste considerente n-ar fi contat, ci numai ceea ce ar fi putut trăi împreună. Nick fu cel care o aduse cu picioarele pe pământ.

– Din câte pot să-mi dau seama, e posibil să fiu căsătorit. S-ar putea să am o soție și copii, deși habar n-am unde. Până nu aflu cine sunt, nu-mi pot asuma nici un alt risc. Trebuie să aflu mai multe despre mine, iar pentru asta e absolut necesar să plec. Dacă mă lași să rămân aici peste noapte, îți promit că n-am să mai încerc să te ating.

Erin se strădui să-i distingă trăsăturile feței prin întuneric. Își dădea seama că e foarte încordat și obosit. Nu se putea hotărî, dar cum era rănit și obosit, iar condițiile de afară erau mai mult decât vitrege, își dădu seama că nu avea cum să-l dea afară din casă.

– Poți să dormi în patul care mai e liber, fu tot ce reuși să spună.

Capitolul 5

Camera i se părea ciudat de întunecată când deschise ochii. Dar, cu toate că avea mintea încețoșată, își dădu seama că trebuie să-și amintească ceva, deși nu știa ce anume. Apoi, auzi un ciocănit în ușă. Cineva îi rosti numele. Ca prin farmec, își aminti că Nick era persoana care o chema și că tot el o ținuse trează până după miezul nopții.

Nu se simțea pregătită să-l primească, dar imediat ușa se deschise, iar acesta își făcu apariția, aducându-i o ceașcă de cafea fiebinte. Gestul lui o trezi aproape instantaneu. Încercă să-și dea seama în ce dispoziție se află. Se simțea foarte vulnerabilă în preajma lui.

Arăta ceva mai bine în dimineața aceea.

I se păru chiar foarte atrăgător. Trăsături ale feței care până atunci îi scăpaseră, erau acum mai mult decât evidente. Era un bărbat care n-ar fi putut trece neobservat într-o mulțime.

– Te scoli întotdeauna atât de târziu ? o întrebă el, așezându-se în vârful patului, cu spatele lipit de perete.

– Presupun că te-ai trezit de mult, zise ea.

Nick încuviință.

– N-am putut să dorm, se grăbi el să spună. Vrei sau nu să bei cafeaua?

– Am s-o beau când am să fiu gata! zise ea cu o strângere de inimă, conștientă de faptul că era îmbrăcată cu o cămașă de noapte care, deși croită în stil victorian, era totuși un obiect de lenjerie intimă.

Îi era teamă de felul în care Nick o privea. Nu putea să-și scoată din minte faptul că îi cunoștea foarte bine trupul.

– Cum vrei! Dar să nu mă-nvinovățești după aceea, dacă se răcește.

– Ești întotdeauna la fel de grijuliu dimineața ? întrebă Erin, pe care faptul că nu se simțea în largul ei o făcea ursuză.

Nick stătu puțin pe gânduri, după care-i aruncă o privire amuzată.

– Să trecem peste asta acum. Putem discuta mâine sau poimâine.

– Ba nu ! declară Erin cu vehemență. Mâine n-o să mai fii aici. Am făcut o înțelegere, dacă-ți mai amintești ? Să rămâi o singură noapte. Astăzi o să pleci.

– Într-adevăr, așa e, o aprobă Nick.

Totuși, ceva în tonul vocii lui o făcu pe Erin să ciulească urechile. Se uită la el, dar expresia ochilor lui nu fu de natură s-o liniștească. Îndoiala îi pătrunse în suflet. Oare ce mai punea la cale? Era sigură că punea ceva la cale, dar nu putea să-și dea seama ce anume. Poate că nici nu avusese intenția să plece.

– Ce... începu ea furioasă, dar Nick o întreupse.

– Calmează-te ! N-ai de ce să intri în panică. Am o veste bună și o veste proată. Pe care vrei s-o auzi prima?

Erin oftă, exasperată. Făcea asta în mod deliberat. Trebuia să se adune și să nu-și piardă cumpătul.

– Pe cea bună, cred, zise ea în timp ce-și întindea mâna după ceașca de cafea. Așadar, care e vestea bună?

– De fapt, sunt două. Prima e că a revenit curentul. Vezi ? zise el în timp ce aprindea veioza. Iar a doua e că mi-am găsit geanta.

– Geanta? repetă ea uimită. O, Nick, dar e minunat. Unde era?

– Afară, lângă ușă, aproape îngropată în zăpadă. Cred c-am lăsat-o acolo de la bun început. Mă mir că n-ai văzut-o.

– Probabil că era acoperită încă de atunci, zise ea, amintindu-și că toată atenția îi era concentrată asupra a ceea ce se întâmpla înăuntru.

Nick dădu din cap cu un aer absent. Se gândea la altceva.

– Nu mă mai ține în suspans ! exclamă ea cu nerăbdare. Ce-ai găsit în ea ?

– Foarte puține lucruri. Niște haine, deodorante, vreo două cărți și o sticlă de coniac.

– Coniac ? întrebă Erin, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Nick își înclină ușor capul, în semn de încuviințare.

– Asta-i tot? întrebă ea, dezarmată.

– Da, fu răspunsul lui, scurt ca o ghilotină.

– Dar nu e cu putință ! exclamă ea dezamăgită.

Fusese atât de sigură că în clipa în care vor găsi geanta dispărută lucrurile se vor rezolva, iar lui Nick îi va reveni memoria, încât dezamăgirea era pe măsură. Niște haine și câteva cărți nu ofereau nici un indiciu, în afară de faptul că se afla în călătorie. Dar de unde venea și spre ce se îndrepta ? Ar fi trebuit să mai fie și altceva ?

– Ca de exemplu, ce ? Un certificat de naștere ?

Arborele genealogic ? Jurnalul ținut în toți acești ani ? spuse el pe un ton sarcastic.

– Nu fi ridicol! exclamă ea, cu o notă de reproș în voce. Știi foarte bine la ce mă refer: un permis de conducere sau un cec, niște cărți de credit poate. Ceva care să aibă numele tău inscripționat.

– N-am găsit nimic din toate aste ! veni răspunsul implacabil al lui Nick.

Oare dezamăgirea ei îl viza numai pe Nick? Sau sperase să afle un indiciu care să-i demonstreze că acesta nu fusese decât victima inocentă a unui accident, ceva care s-o facă să aibă conștiința împăcată?

Dar nu avea cum să afle adevărul. Nick rămânea în continuare o enigmă pentru ea. Un bărbat în care nu putea avea încredere.

– Îmi pare rău. Pentru amândoi, adăugă ea cu sinceritate.

Nick își luă ochii de la ea și-i aținti asupra cuverturii.

– Tu ai făcut asta? o întrebă el.

Ea dădu din cap, deși era sigură că prea puțin îi păsa de asta și că, de fapt, se gândea la cu totul altceva.

– Ce fată inteligentă ! Nu ești deloc cum mă așteptam să fii.

– De unde știai la ce să te aștepți ?

– Punct ochit, punct lovit, murmură el cu ironie în glas. Credeam totuși că ți-ai dat seama. Pune-te în situația mea. Dacă te-ai trezi într-o cameră mobilată în stil antic și cu tablouri vechi pe pereți, te-ai aștepta să dai apoi peste o fată îmbrăcată în blugi și cu un pulovăr foarte scump ?

– Am confecționat eu însămi pulovărul. Asta-mi e meseria, iar mobila am moștenit-o împreună cu imobilul de la mătușa mea.

Erin rosti aceste ultime cuvinte pe un ton șovăielnic. Oare era bine să-i spună atâtea lucruri despre ea însăși?

– De ce ți-a lăsat-o ție? Casa, vreau să zic.

Întrebarea lui nu avea nimic agresiv, dar cum Erin tăcea, Nick se grăbi să spună :

– N-am într-adevăr nici un drept să-ți pun o asemenea întrebare. Las-o baltă !

– Nu, nu-i nici o problemă. Mătușa Bee n-a fost niciodată căsătorită, iar eu eram singura ei nepoată. Am fost foarte apropiate, iar ea știa cât de mult îmi place aici. Nimeni n-o vizita, însă mie-mi plăcea să vin aici. Pe când eram mică...

Se opri brusc, întrebându-se cum se simțea Nick într-o asemenea situație, așa încât schimbă imediat subiectul.

– Aceasta era vestea proastă ? Că nu există nici un indiciu, ceva care să ne ajute în această situație delicată?

– Nu, asta a fost doar o dezamăgire.

Nick vorbea pe un ton detașat, dar Erin își dădea seama cât e de tensionat.

– Vestea proastă e alta : suntem blocați înăuntru din cauza zăpezii.

– Nu se poate așa ceva! exclamă ea, nevenindu-i să creadă.

Nick făcu un gest de nerăbdare.

– A nins toată noaptea și nici acum nu s-a oprit. Uită-te pe fereastră dacă nu mă crezi, zise el, dându-se jos din pat și îndreptându-se spre fereastră.

Când dădu jaluzelele la o parte, Erin privi împietrită priveliștea care se înfățișa în fața ei. Locul care cu puțin timp în urmă arăta atât de prietenos se transformase peste noapte într-unul neprietenos ostil.Era ca un zid de zăpadă care-i despărțea de restul lumii. Iar ninsoarea era departe de a se termina. Abia acum înțelese de ce lumina era atât de difuză când se trezise.

– Înțelegi acum de ce nu pot să plec ? Văd c-ai înțeles. Problema e, zise el vârându-și mâinile în buzunarele de la pantaloni, ce-o să facem în această privință. Mai exact, ce-ai să faci ?

– Nu pot să fac nimic ! zise Erin, uimită. Ninge! Nu pot să opresc ninsoarea.

– Nu te mai face că nu înțelegi! i-o tăie el imediat. Știi foarte bine la ce mă refer.

Nick își duse mâna la frunte. Rana arăta din nou foarte urât. Iar lucrul acesta era vizibil chiar și în lumina difuză din acea parte a zilei. Lui Erin i se tăie respirația. Uitase de aspectul acesta. Se întrebă ce efort trebuie să facă Nick pentru a nu se mai gândi la ea.

Se sili să nu se mai gândească la asta, ci să se concentreze asupra a ceea ce-i spunea Nick.

– Erin, încearcă să înțelegi ! spunea el pe un ton rar și cât mai distinct, ca și cum s-ar fi adresat unui copil. A nins toată noaptea și s-au format nămeți. Numai Dumnezeu știe cum sunt drumurile. Probabil că sunt în întregime blocate. Nimeni nu poate ajunge la noi. Și nici noi nu putem pleca de aici.

– Vrei să spui că nu pleci azi ? întrebă ea, consternată.

– Păi... nu prea am cum. Se pare că trebuie să mă mai suporți.

– Dar nu se poate să rămâi ! exclamă ea. De fapt, nu vreau să mai rămâi. Nu poți să dai zăpada la o parte din drum ?

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar mă îndoiesc de eficacitatea unui asemenea act. Cum zăpada cade în continuare, drumul se va acoperi din nou.

Erin se duse la fereastră, ca pentru a vedea dacă lucrurile stăteau întocmai cum le prezentase el.

– Erin, îmi dau seama că de-abia aștepți să scapi de mine, zise el, reușind cu mare greutate să-și stăpânească furia. Aș pleca imediat, dacă ar fi cu putință. După cum vezi, e imposibil.

Erin oftă ușor. Voia ca el să plece tocmai pentru că ajunsese să însemne atât de mult pentru ea. Pe lângă faptul că avea în casă un străin, ceea ce o speria cel mai tare erau propriile reacții în fața lui. Bărbatul acesta exercita o atracție aparte asupra ei. Simțea cum, în prezența lui, își pierde controlul.

Străina din ea făcuse o adevărată pasiune pentru el, deși nu știa nimic despre amnezia lui, nici dacă aceasta era permanentă.

Mai ales, nu știa dacă e sau nu adevărată, îi șopti vocea rațiunii, făcând-o să simtă un gol în stomac.

– Dacă suntem prinși aici, fără putința de a ne muta, spuse ea încet, alegându-și cu mare grijă cuvintele, situația ar putea dura zile întregi. Și, mai ales, ți-ar putea crea o mulțime de probleme.

– Ce fel de probleme ? întrebă el încetișor.

– Păi... există probabil cineva care-și face griji în privința ta, zise ea cu prudență.

– Foarte posibil, întări el, iar felul în care rosti aceste cuvinte îi trezi din nou lui Erin bănuiala că-i ascundea ceva.

– Ai mai găsit ceva în geantă, nu-i așa ? Ceva despre care nu mi-ai vorbit. Spune-mi, Nick ! Vreau să știu.

Pentru câteva clipe, se gândi că acesta va refuza să-i dea vreo informație. Dar el plecă ușor pleoapele, își duse mâna la buzunarul din spate al pantalonilor și scoase de acolo ceva. Era vorba de o bucată de hârtie pe care o așeză pe cuvertură.

Când își aruncă ochii asupra fotografiei, Erin își dădu seama cu durere de ce preferase să treacă sub tăcere acest obiect. Femeia blondă pe care o înfățișa fotografia putea fi oricine : o soră, o prietenă, o verișoară, dar băiețelul de lângă ea schimba datele problemei. Semăna leit cu Nick. Avea părul negru și ondulat, ochii albaștri și gene întoarse. Nu exista nici o îndoială în privința identității acestuia.

" E căsătorit ! E căsătorit! E căsătorit!" își tot spunea Erin în minte. Îi venea să țipe de disperare.

Se gândi apoi că n-ar trebui să se lase pradă disperării. Întoarse fotografia, dar pe dosul acesteia nu era nimic scris. Nimic care să-i ajute.

– Am găsit-o în interiorul uneia dintre cărți, zise el.

– E soția ta?

– Tu ce crezi?, i-o întoarse el.

– E foarte frumoasă. Iar băiețelul e adorabil. Cum îl cheamă ?

Întrebarea aceasta îi scăpase, nu fusese pusă în mod deliberat. În clipa în care văzuse fotografia, Erin uitase de suspiciunile ei cu privire la adevărul poveștii pe care i-o spusese Nick. Își mușcă buza, mai ales că-l văzu cum devine furios.

– De unde să știu ? Nu știu cine e, unde e, ce e. La naiba ! Chiar nu știu.

Cuvintele lui Nick avură efectul unei ghilotine asupra lui Erin.

– Îmi pare rău, îngăimă ea. Nu mi-am dat seama ce spun.

– Nu ți-ai dat seama ! exclamă el indignat, ducându-și mâinile la tâmple într-un efort disperat de a se concentra. Nu ți-ai dat seama ! Nu ți-ai dat seama, iar eu nu pot schimba nimic. Oricât stau să mă gândesc, nu pot să-mi amintesc nimc.

Fără s-o averizeze, sări din pat, cu ochii închiși.

– Stăteam sub un copac, zise el cu mare greutate. Nu-mi aduc aminte ce copac era, dar era despicat în două. Probabil din cauza unui trăsnet. Știu tot ce s-a întâmplat după aceea, dar înainte...

Înainte de asta, totul e gol, e tăcere. Nimic !

– Nick, te rog, nu face asta ! zise ea, grăbindu-se să vină lângă el. Nu te mai chinui atât.

– Pe femeia aceea n-o recunosc. Nici pe ea, nici pe copil. Nu-i recunosc. Nu-mi trezec nici un sentiment. Dacă e soția mea, iar copilul fiul meu, ar trebui să simt ceva.

Parcă totul încremenise, atât de fericită se simți Erin auzindu-l pronunțând aceste cuvinte.

Se albi la față în clipa în care-și dădu seama ce-i trecuse prin cap. Era fericită că Nick nu-și amintește de soția și de copilul lui. Dar, mai ales, de soția lui.

Era oare atât de lipsită de principii, încât să fie fericită de nenorocirea altei persoane ?

Nick se întoarse cu fața spre ea. Îl văzu tulburat și se grăbi să spună :

– O să-ți amintești. Numai că ai nevoie de timp.

– Aș vrea să fiu la fel de încrezător ca tine. Nu există aceste persoane, zise el ațintindu-și privirea asupra fotografiei. Sunt doar niște imagini. Tu ești singura persoană reală, adevărată. Însemni mult mai mult pentru mine decât ei.

Bucuria pe care o resimțise mai devreme se transformă acum într-un sentiment de vinovăție. Își dădu seama că vederea acelei femei în fotografie o făcuse geloasă. Și asta

numai pentru că era soția lui Nick. Încercă să-și dea seama ce anume din personalitatea acestui bărbat o făcuse să-și piardă complet simțul relității. În clipa aceea, îi răsunară în minte cuvintele lui Geoff:

– N-am vrut să se întâmple asta. Pur și simplu s-a întâmplat, îi mărturisise el.

Dar când am cunoscut-o pe Beck, mi-am dat seama că nu pot trăi fără ea. Fără ea nu pot continua, lumea mi se pare lipsită de sens.

Dar Geoff vorbise despre dragoste. Iar ce simțea ea nu era dragoste, ci numai dorință. De când îl văzuse dormind, își dăduse seama că are de-a face cu un bărbat foarte senzual. Când o sărutase, trezise în ea dorințe de care nu se credea în stare.

Nick se duse din nou să se uite pe fereastră, dând semne de nerăbdare. De fiecare dată când se gândise la un viitor comun alături de Geoff, totul se înfățișa sub o formă potolită, așezată.

Dar despărțirea bruscă, neașteptată de Geoff, îi arătase că iubirea își are regulile ei. Poate apărea dintr-o dată și-ți poate da completamente peste cap toată viziunea despre lume pe care o aveai. Dându-și seama că e foarte atrasă de acest bărbat, perspectiva câtorva zile, chiar a câtorva ore, o făcu să intre în panică.

***

Erin privea uimită pe fereastra de la sufragerie priveliştea care se înfăţişa ochilor ei. Totul era acoperit de zăpadă. Albul părea atotstăpânitor. Dacă ar fi fost singură, s-ar fi bucurat de ceea ce vedea, dar prezenţa lui Nick strica totul.

Când Nick o rugă să vadă ce provizii de hrană mai au, tresări. Era atât de absorbită de propriile gânduri, încât nu mai percepea ce se petrece în jurul ei.

– Nu ţi se pare că exagerezi ? zise ea în cele din urmă. Poate că mâine se va opri ninsoarea.

– Deloc. Dacă ai impresia că se va sfârşi, îţi sugerez să te rogi pentru ca să înceapă să plouă. Dacă te consolează cu ceva, află că nici mie nu-mi place să fiu blocat aici. Am câteva lucruri mai importante de făcut. Vii ?

– La dispoziţia dumneavoastră, sergent ! zise ea, sărind practic din fotoliu.

Apoi, aruncându-i o privire plină de interes, îl întrebă :

– Poate eşti în armată, mai ştii ?

– Fără doar şi poate că nu, se mărgini el să spună.

Cum de putea fi atât de sigur ? se întrebă ea. Crezuse în el. Oare procedase bine ?

– N-ai de unde să știi! zise ea. Cel puțin, nu până în clipa în care-ți amintești ceva.

– Am să-ți spun când o să-mi amintesc ceva, adăugă el ca un avertisment.

– Atunci, cum de... începu ea, dar Nick n-o lăsă să continue.

– La naiba, Erin ! Nu pot răspunde la întrebările pe care mi le pun eu însumi, darămite celor pe care mi le pui tu. Pur și simplu, știu.

– Bine, dacă nu ești ofițer, poate că lucrezi în marină, insistă ea în timp ce-l urma în bucătărie. Sau în aviație.

Întrebările ei rămaseră fără răspuns. Nick se duse și deschise dulapul, după care scoase tot ce găsi de mâncare. Felul în care le sortă îi trezi din nou suspiciuni. Oare ce parte a trecutului său fusese îngropată ? Dacă se întâmplase cu adevărat asta.

Gândurile îi zburară la geanta pe care o găsise. Totuși, fusese foarte deschis. Lăsase geanta în hol, iar ea avusese ocazia s-o verifice când el se dusese să prepare cafeaua. Nu profitase de această ocazie. Toate actele lui păreau a fi ale unui om care nu avea nimic de ascuns.

Oricum, obiectele din geantă nu i-ar fi spus nimic.

O pereche de pantaloni și un pulovăr din lână erau obiecte pe care oricine le putea lua cu sine în timpul liber. Iar cele două romane cu detectivi puteau fi cumpărate din orice stație de tren sau de autobuz când plecai într-o călătorie. Nu și-l putea închipui pe Nick având o slujbă de funcționar. Mâinile sale nu erau obișnuite cu munca manuală.

Faptul că menționase armata, trezise în el o reacție foarte violentă de respingere. Ea însăși, încercând să și-l imagineze într-o asemenea postură, eșuă. Avea ceva în el care nu putea fi îmblânzit, stăpânit. Ceva care îl făcea incompatibil cu o asemenea meserie. Era un singuratic, un individualist.

– Mai e și poliția. Poate că ești detectiv.

– Erin, habar n-am! explodă el.

Chiar în clipa aceea, lui Erin îi trecu prin minte gândul că poate e exact contariul unui om al legii. I se puse un nod în gât, deși întrebările o asaltau.

– Se pare că există mai multă hrană decât mă așteptam, continuă el pe un ton mai potolit. Nu mă așteptam să ai un frigider, zise el, arătând spre obiectul pe care Erin îl primise în dar de la tatăl ei. Nu știu cum, dar ajunsesem la concluzia că nu ești genul de fată care să pună mare preț pe tehnologia modernă. De exemplu, n-ai televizor.

– O, televizor ! râse ea. Nu-i plăcuse niciodată. Preferase întotdeauna să asculte muzică din colecția de casete pe care o avea. N-am timp să...

Se opri brusc în clipa în care văzu expresia întipărită pe chipul lui Nick, expresie care o înspăimântă.

– Nick! strigă ea scurt.

– Cărbune!, zise el ca prin transă. Avem suficient ?

– Cred că da, murmură Erin, încercând să-și revină din uimirea care pusese stăpânire pe ea. Magazia e aici.

Se grăbi să deschidă o ușă din spatele bucătăriei. Nick încercă să-și aprindă o țigară, deși mâinile îi tremurau în mod vizibil. Văzu că rana de la tâmplă i se accentuase din nou.

– Nick, te simți bine ?

Acesta nu-i răspunse, dar văzu că renunță să mai aprindă țigara. În cursul acelei dimineți, și alte gesturi păreau a-i fi trădat starea de spirit care era una neliniștită.

– Ar trebui să ai mai multă grijă de tine, zise ea pe un ton îngrijorat. Ar trebui să te odihnești.

Erin își înghiți vorbele pe care ar fi vrut să le rostească. Trebuia să tacă. Cearta n-ar duce la nimic bun. Nu prea puteai să te arăți îngrijorată față de un bărbat care făcea eforturi atât de mari pentru a-și ascunde slăbiciunea. Dar paloarea feței lui era mai mult decât evidentă.

– Mă duc să-ți aduc ceva de băut ! zise ea, străduindu-se să rămână calmă. Cred că te va ajuta.

Nick se așeză la masă și o privi în timp ce pregătea ceaiul. Când îi puse zahăr în ceașcă și începu să amestece, Nick spuse :

– Poate că mintea mea nu mai funcționează așa cum trebuie, dar n-am fost totuși redus la stadiul unui complet idiot. Cred că pot să-mi pun și singur zahăr în ceai.

Erin își dădu seama că reacția lui nu era îndreptată spre ea, ci spre el însuși. Furia pe care o resimțea era adresată sieși. Tare și-ar mai fi dorit să-l prindă de mâini și să-l scuture bine. Dar cu un asemenea om era imposibil.

Imediat, își puse din nou masca, iar barierele dintre ei fură din nou înălțate.

– Îmi pare rău, zise el cu o voce stinsă. N-am vrut. Mi-e teamă că nu sunt în dispoziția cea mai bună.

– Nu crezi că te-ar ajuta să vorbești despre asta ?

– Dar n-am despre ce să vorbesc, nu înțelegi ? N-am nimic în cap. Totul e o gaură, un gol. Mă simt de parcă n-aș exista.

Vocea lui trăda o furie neputincioasă. Lui Erin îi făcea rău să-l audă vorbind astfel.

– Dar aceasta e problema mea, nu a ta.

Replica aceasta o duru. Nu știa de ce, dar o durea.

– Dar vreau să te ajut !

– Erin, aceasta e problema mea, spuse el pe un ton aspru. E capul eu, memoria mea și...

Se opri brusc, se ridică în picioare, după care adăugă:

– Iau asta sus, zise el luând cana de ceai. Am să mă întorc în clipa în care sunt gata să stau de vorbă cu cineva.

Capitolul 6

Erin curăța cartofii cu un fel de disperare. Avea urechile ciulite, tot încercând să prindă vreun zgomot venind de sus. Trecuse o oră de când se dusese sus, iar de atunci o liniște deplină se așternuse în casă. Nu se putea abține să nu se întrebe la ce anume se gândea, de vreme ce nu avea ce să-și amintească.

Deschise aparatul de radio, ca pentru a se apăra de tăcerea apăsătoare din încăpere. Făcuse aceeași operație cu o seară în urmă, dar i se părea că trecuse o eternitate de atunci.

Cartofii căpătau o culoare aurie când Nick apăru în pragul ușii. Erin încercă să zâmbească în semn de bun venit.

– Cred că ai apărut la ţanc, zise ea.

Nick îngăimă ceva, apoi se duse la aparatul de radio şi-l închise.

– Hei ! De ce l-ai oprit ? Voiam să ascult ştirile, spuse ea pe un ton plin de reproş.

– Eu, nu ! răspunse el pe un ton nepăsător.

– Ascultă bine ce vreau să-ţi spun ! Chiar dacă sunt nevoită să stau cu tine, asta nu-ţi dă dreptul să faci ce vrei în casa mea. Voiam să ascult ştirile.

– Iar eu, nu!

Răspunsul lui hotărât o făcu să facă un pas înapoi. Nu era înţelept să persiste. Îşi aminti felul în care intrase în bucătărie în urmă cu o săptămână. O trecură fiorii. Oare exista ceva care nu voia să ajungă la urechile ei?

Când Nick schiţă un gest, simţi cum se clatină, dar acesta se aşeză la masă, aparent concentrat asupra mâncării.

– Ştirile nu fac decât să-ţi inducă o stare de depresie, zise el pe un ton mai relaxat.

Totuşi, încordarea nu-i dispăruse cu desăvârşire.

Cuvintele lui exprimau un adevăr. Ştirile, care nu conţineau decât rapoarte despre morţi şi despre distrugeri sau calamităţi, nu puteau decât să te facă mai pesimist. Dar de unde ştia el ce ştiri vor fi ? Dacă o minţea ?

– Se răcește mâncarea, remarcă el pe un ton neutru, iar calmul de care dădu dovadă o scoase din sărite pe Erin, care simți că explodează.

– Cine te crezi ? îi aruncă ea. Intri în casa mea nepoftit, iar acum vrei să-mi spui ce anume să fac și ce nu. Aceasta e casa mea!

Știa că această izbucnire nu era în avantajul ei, dar avea nevoie să-și exteriorizeze emoțiile.

– Dacă vrei să stai aici, ceea ce mi se pare inevitabil, din păcate, va trebui să accepți regulile jocului, reguli pe care eu le stabilesc. Așadar, dacă eu vreau ca radioul să meargă, așa va fi !

O, asta era o nebunie ! Nouă zile din zece, nu se atingea de el, iar acum se comporta de parcă era lucrul cel mai important pentru ea. O voce temătoare dinlăuntrul ei îi spunea că poate, în clipa aceea, chiar era.

Nick ridică din sprânceană, dar preferă să tacă. Erin luă tăcerea lui drept acceptare, deși era uimită că obținuse victoria atât de ușor.

– Se pare că ai înțeles mesajul ! zise ea și se duse să deschidă din nou aparatul.

Nici nu apucă bine să se miște că Nick se ridică, scoase aparatul din priză, după care luă bateriile și le puse pe dulap.

– Dă-mi-le înapoi !

Fără să stea prea mult să se gândească, încercă să se apropie de el, pentru a le recupera. Dar el îi anticipase mișcarea și nu-i permise să le ia.

– Să nu care cumva să îndrăznești! zise el, prinzând-o de încheieturile mâinilor. Să nu îndrăznești, ai înțeles?

Tonul ridicat și amenințător al vocii lui o înspăimântă. Erin își dădu seama că nu va ajunge nicăieri, dacă va persista în ideea ei. Își dădea seama că în fața puterii lui era neputincioasă.

"Oprește-te! îi spuse o voce interioară. Nu-l înfuria și mai tare!"

Pentru moment, discreția părea a fi soluția cea mai bună. Nick o lăsă să se liniștească, după care-i dădu drumul din strânsoare.

– Acum, cred că pot să mănânc liniștit, se mărgini el să spună. Cât ținu masa, domni o liniște desăvârșită. La un moment dat, Nick se oferi să facă niște cafea.

Erin își dădu seama că acum ar fi putut să ia bateriile, mai ales că era cu spatele la ea.

Se înfioră. Ce nebunie din partea ei să aibă încredere într-un asemenea bărbat ! Făcându-și griji pentru el, uitase practic de ea însăși. Pentru a folosi un eufemism, reacția lui Nick fusese cel puțin excesivă.

– De ce ți se pare atât de îngrozitor să asculți știrile ? întrebă ea dintr-o dată, simțindu-se mai încrezătoare în ea însăși, de vreme ce nu era silită să-l privească în față. Ce încerci să ascunzi ?

– Așadar, asta era ! râse el mânzește. Ți-e teamă că am să aud ceva despre mine însumi, nu-i așa ? Trebuie că ai o imaginație foarte bogată! Personal, am serioase îndoieli că aș fi săvârșit ceva care să fie dat la știri, așa că las-o baltă, ca o fată cuminte ce ești.

– Ba n-am s-o las!

N-avea cum să fie numai imaginația ei Trebuie să mai fie și altceva.

– Tu ai fost cel care a început cearta. Trebuie să existe o explicație pentru felul în care te comporți.

– Am nevoie de timp ! spuse el, oftând ușor. Și de când trebuie să-ți explic ție totul ? Nu, nu e nevoie să-mi răspunzi, pentru că știu. De când am intrat în casa ta nepoftit. Bine, încearcă să înțelegi ce-ți spun, dacă poți : nu știu. A fost o surpiză pentru mine, la fel cum a fost pentru tine.

Nick îi zâmbi cu amărăciune, văzând-o că îl privește cu neîncredere.

– Tu ai întrebat, murmură el.

– Am întrebat pentru că am tot dreptul să știu.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi deschis mai devreme aparatul de radio. Poate c-ar fi prins ceva. Ar fi aflat vreun indiciu care s-o ajute să ia decizia cea mai potrivită : fie să-l urască, fie să-l ajute. Dar dacă era mai bine să nu știe ?

– Așa e, ai dreptul să știi, zise el în timp ce-i întindea o ceașcă de cafea. Dar nu pot să-ți spun ceva ce nici eu nu știu. Dacă ar trebui să dovedesc cine sunt, ar fi mai ușor, dar eu n-am nimic de dovedit. Să te tot gândești nu te ajută la nimic, deoarece e ca și cum te-ai lovi cu capul de un zid.

Erin sesiză imediat că-i revenise umorul.

– Câteodată, am senzația că se petrece ceva în mintea mea, ca și cum totul s-a adunat și e strâns într-un singur loc. Dar când încerc să pătrund înăuntru, mașinăria se dezmembrează. Nu mă aleg decât cu o durere de cap. Treizeci și trei de ani duși pe apa sâmbetei.

Erin trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă e cazul să pună întrebarea care-i stătea pe limbă.

– Poate că, până la urmă, ar trebui să asculți știrile.

– De ce? o întrebă el imediat.

– Păi... un post local de radio ar putea spune dacă a fost găsită o mașină. N-ai de unde să știi dacă n-a mai fost și altcineva rănit.

Nick o săgetă cu privirea. Oare atinsese o coardă sensibilă, rostind aceste cuvinte?

– Simpla ascultare a știrilor ar putea oferi un indiciu. Ceva care să te ajute să-ți revină memoria.

– Erin, nu pot.

Bărbatul din fața ei părea a-și fi pierdut pentru câteva clipe stăpânirea de sine, dar numai pentru câteva clipe. O privi în ochi, cu o sclipire de amărăciune în ei.

– La urma urmei, habar n-avem ce am putea descoperi, iar pentru liniștea ta interioară e mai bine să nu mergem mai departe, cât timp locuim sub același acoperiș. Din câte știu, amnezia înseamnă să nu-ți amintești de ceva care ți se pare insuportabil.

Numai Dumnezeu știe ce-ar putea fi !

– Nu poate fi ceva atât de îngrozitor !

Erin fu uimită de tonul convingător cu care rosti aceste cuvinte. Nick zâmbi cu amărăciune.

– Pari foarte sigură pe tine, șopti el. Erin, draga mea, n-ai de unde să știi.

Erin clătină din cap. Într-adevăr, n-avea de unde să știe. Vorbise din inimă, dar nimic rațional nu-i susținea vorbele.

– Nu poți avea încredere în mine. Nu știu ce mă face să acționez așa cum o fac. Unele lucruri le fac fără să înțeleg. Asta ar putea însemna totul și nimic. Nu știu. Ar trebui să fii ceva mai distantă. Pentru propriul tău bine. Să nu ai încredere în ce fac.

"Nu poți avea încredere în mine", răsunau cuvintele în mintea lui Erin. Numai un bărbat în care puteai avea încredere, te putea avertiza în felul acesta. De la bun început, Nick avusese o percepere a situației mult mai aproape de adevăr. Înțelesese pericolul la care se expunea singură chiar din prima seară.

– Așadar, aseară...

– Aseară? oftă el prelung. Aseară, a fost cu totul altceva. Erin, trebuie să înțelegi că în clipa aceasta ești singura persoană pe care o cunosc. Iar dincolo de asta, ești o fată drăguță. M-aș fi putut îndrăgosti de tine, dacă m-aș fi lăsat dus de val.

Lui Erin începu să-i bată din nou inima cu putere, auzindu-l cum vorbește. Oare de ce o făcea să se simtă atât de bine prin simplul fapt că-i spusese că e atrăgătoare ? Încercă să-și recapete cumpătul, dar simțea că eforturile ei sunt zadarnice.

– Nu vreau să te rănesc, dar trebuie să știu adevărul. Pentru binele tău. Trebuie să înțelegi că așa ceva nu se poate întâmpla între noi. Nu avem nici un viitor împreună și nu-ți pot face una ca asta. Nici nu știi cât mă disprețuiesc pentru ce s-a întâmplat aseară. Eram confuz. Nu-mi dau seama ce era în capul meu. Iar tu erai acolo. Dacă n-ai fi fost tu, ar fi fost o altă femeie. Oricum, nu mi-ar fi păsat.

Lui Erin i se puse din nou un nod în gât. Așadar, se folosise de ea, pentru că se comportase prostește și fusese atât de doritoare. Se comportase ca un copil fascinat de flăcări. Se apropiase prea mult de ele și se arsese. Dar acum avea lecția învățată.

Nick încercă să-i prindă mâinile între ale sale, dar ea îl respinse cu violență.

– Nu mă atinge! îi spuse ea cu brutalitate.

Cuvintele fuseseră rostite cu atâta vehemență, încât Erin aproape că nu-și mai recunoscu vocea.

– Ce fel de ființă ești ? Nu ești un bărbat, ci un animal ! Cu orice femeie ar fi fost la fel. Dar eu nu-s o femeie oarecare și n-am să mă mai las folosită. Nu sunt o târfă ieftină, plătită ca să-ți trezească dorința. Sunt un om care are simțăminte. Iar tu mi le-ai călcat în picioare. Dă-mi voie să-ți spun, domnule, oricare ți-ar fi numele, că dacă îndrăznești să mă mai atingi, o s-o regreți pentru tot restul vieții.

– Bine, fu tot ce găsi acesta de cuviință să spună.

– Asta e tot ce ai de spus ?

– Ce-ar mai fi de spus ? Ți-am spus adevărul.

– Așa e, și-ți sunt profund recunoscătoare pentru asta. Acum știu cel puțin cu ce bestie am de-a face. Să nu care cumva să te miști ! Să nu îndrăznești să te apropii de mine!

E oricum prea mult faptul că sunt nevoită să stau în aceeași încăpere cu tine.

– Erin... începu el, dar ea îl întrerupse imediat, deoarece nu suporta să-și audă numele pronunțat de el.

– Să nu îndrăznești să-mi vorbești! strigă ea. Nu vreau să aud nimic. Aș fi vrut să nu fi apărut aici. Aș vrea să fii în iad, sau în zăpadă. Oriunde altundeva, dar nu aici.

***

Sufrageria nu i se păruse niciodată atât de primitoare. Jaluzelele erau trase, iar flăcările focului răspândeau o lumină difuză în încăpere. Plăcerea îi dispăru dintr-o dată când văzu fața lui Nick.

Acesta arăta foarte obosit, recunoscu ea. Ochii săi exprimau mai degrabă o oboseală psihică decât una fizică. O oboseală datorată, fără nici o îndoială, activității mentale pe care o desfășura. Evident, nu se dăduse la o parte nici de la munca fizică. Insistase să participe la treburile casnice, la spălat, la căratul cărbunilor, deși Erin era pe deplin conștientă de faptul că rana de pe frunte îl durea în continuare. Paloarea de pe fața sa o făcu să se ofere să-i

curețe încă o dată rana. Spre marea ei ușurare, fu refuzată. Experiența n-ar fi fost plăcută pentru nici unul dintre ei.

Dialogurile lor, foarte sărace de altfel, se limitau la lucruri generale. Fiecare se comporta față de celălalt cu multă precauție, ca două pisici care se dușmănesc și care se învârt în cerc, nici una nefiind în stare să facă primul pas spre împăcare sau spre război.

Când Nick afirmă cu fermitate că va pregăti masa de seară, Erin nu avu tăria de a se certa cu el.

Acum, după ce mâncaseră, Erin consideră că sosise momentul să spună câteva vorbe de apreciere pentru felul în care fusese pregătită masa.

– Mâncare a fost foarte bună, zise ea

Nick schiță un zâmbet.

– Unul din lucrurile pe care nu le-am uitat e cititul. Am urmat cu strictețe indicațiile din cartea de bucate, deși n-am nici o înclinație în materie. Așa încât, trebuie să ștergi meseria de bucătar de pe lista ta, alături de cea de sergent-major. Au mai rămas câteva sute de meserii. Dar când o să terminăm cu ele, de-a ce o să ne mai jucăm ?

– O să încercăm să ghicim numele soției tale, sugeră ea pe un ton blând.

Îl văzu cum se încruntă și-și dădu seama că-l atinsese în punctul sensibil. Văzuse în această situație ocazia potrivită

de a se răzbuna pe el pentru felul în care se comportase când îi luase bateriile de la aparatul de radio. Cu toate acestea, nu-i făcu deloc plăcere să vadă că l-a rănit.

– Știi unde să împlânți cuțitul, nu-i așa? Dar de ce să te oprești aici, Erin? De ce să nu încerci să ghicești și numele băiețelului ? N-ai uitat de el, nu-i așa ?

Erin tresări la amărăciunea care răzbătea din vocea lui. Își regretă felul copilăresc în care se comportase.

– Nick, nu face asta ! îl rugă ea pe un ton patetic.

– Ce s-a întâmplat, Erin ? Răzbunarea nu e chiar atât de dulce pe cât ai crezut că va fi ?

– Nu, nu e deloc, zise ea clătinând din cap. Îmi pare rău pentru vorbele acelea. N-ar fi trebuit să le pronunț. A fost o prostie și o dovadă de cruzime. Nu știu de ce-am făcut-o.

– Poate că ai început să înveți unele lucruri. Dacă te consolează cu ceva, află că mă așteptam la așa ceva din partea ta. Nu avem cum să mai evităm chestia cu fotografia, pretinzând că...

Brusc, Nick păru că nu-și mai găsește cuvintele, de parcă încerca să scape dintr-un vis foarte solicitant.

Capitolul 7

Erin parcă îngheță în scaun, de-abia ținându-și respirația. Simțea că menționarea numelui soției sale avusese un anumit ecou în mintea lui. Fie ea, fie el, spusese ceva în cursul acelei dimineți care produsese un declic în mintea lui. Era ceva legat de disputa pe care o avuseseră cu privire la deschiderea sau închiderea radioului, dar nu putea să-și dea seama ce anume. Speranța și teama își disputau întâietatea în sufletul ei. Speranță pentru că, din reacția lui Nick, putuse să-și dea seama că se stabiliseră anumite conexiuni cu trecutul și teamă pentru că totul ar putea eșua lamentabil.

Dar cu tine cum rămâne? se ridică o voce înlăuntrul ei. Dacă Nick își va recăpăta memoria, acesta o va părăsi și se

va întoarce la soția și la fiul lui. Erin clătină din cap, furioasă. Nu avea nimic de pierdut! Nick se apropiase de ea numai pentru că era disperat și pentru că avea nevoie să fie în legătură cu o altă ființă umană. Atât și nimic mai mult.

Își aminti în cele din urmă că acesta se afla lângă ea. Îi văzu privirea încețoșată, mânioasă. Îl auzi înjurând printre dinți, ca și cum ar fi vrut să scape în acest fel de frustrarea pe care o resimțea.

Brusc, se ridică în picioare, de parcă n-ar mai fi avut stare. Se duse și luă sticla de coniac pe care o găsise în geantă în acea dimineață.

– Simt nevoia să beau ceva, spuse el pe un ton pe care-l voia cât mai neutru, mai controlat. Vrei și tu un pahar ?

– Nu, dar..., zise ea, aruncându-și privirea asupra farfuriei cu mâncare de care Nick aproape că nu se atinsese. Crezi că e bine? N-ai mâncat practic nimic.

– Lasă-mă-n pace, Erin! Am să ajung în iad în felul meu și ți-aș fi tare recunoscător dacă nu te-ai amesteca.

– Nick, nu face asta!

– Stai departe de mine, femeie ! Asta e sticla mea și vreau s-o beau ca să uit. E o chestiune care nu te privește.

Felul în care o respingea i se păru insuportabil lui Erin și o făcu să-și piardă iar cumpătul.

– Sunt întru totul de acord cu tine! declară ea furioasă în timp ce strângea farfuriile, nevoind să se lase pradă deznădejdii.

Doar știuse că nu înseamnă nimic pentru el, își spuse în sinea ei, mânioasă. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva.

În timp ce Nick se întorcea pentru a-și umple din nou paharul, Erin se întreba dacă e bine ca el să bea atât de mult, mai ales că suferea din pricina acelei lovituri. Dar în starea în care se afla, ar fi putut deveni violent dacă ar fi încercat să-l oprească. Rememorarea episodului cu radioul o făcu să tresară ușor. Era pe deplin conștientă de faptul că era foarte puternic, iar ea trebuia să se gândească de două ori înainte de a încerca să-l facă să se răzgândească.

– Credeam c-o să mă lași în pace, îi întrerupse el brusc șirul gândurilor.

– Pace nu mi se pare cuvântul cel mai potrivit ! i-o întoarse ea. Erai mai aproape de adevăr atunci când vorbeai despre iad. Am să plec numai când am s-o decid eu. Doar e casa mea.

– Cum aș putea să uit asta? De ce nu-mi faci o notă de plată pe care s-o achit când am să plec? Asta presupunând că am bani, evident.

Îl văzu cât e de încordat datorită felului în care-și încleștă degetele pe pahar.

I se făcu milă de el.

– Dă-te la o parte din calea mea și lasă-mă în pace, zise el printre dinți.

– Nick !

– La o parte ! repetă el amenințător.

O săgetă cu privirea, ca pentru a o avertiza că, dacă nu se va conforma, va avea de-a face cu el.

– Am plecat, se grăbi ea să spună, conștientă de faptul că ajunsese cu adevărat într-un moment critic.

– Dacă vrei să te distrugi, n-ai decât s-o faci, declară ea într-o ultimă încercare de a-l face să-și recapete simțul realității. Nu te aștepta însă ca mâine dimineață să adun cioburile sparte.

Luă farfuriile și se îndreptă spre ușă. Dădea să iasă din încăpere când Nick se apropie de ea și o prinse de braț.

– Nu! zise el cu fermitate.

Tonul vocii lui era unul violent, iar ochii păreau îndurerați, de parcă ar fi primit o lovitură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu pleca ! șopti el. Vorbește cu mine, te rog.

Cum Erin stătea în cumpănă, neștiind ce e mai bine să facă, Nick îi luă farfuriile din mână și le puse din nou pe masă. Apoi, se întoarse cu fața spre ea și-i prinse mâinile între ale sale.

– Iartă-mă ! Nu știu ce m-a apucat. Cred că mi-am pierdut controlul. Pentru câteva clipe, am avut senzația că mi-am amintit ceva important despre mine însumi, dar apoi totul s-a întunecat. Cred că ai fost prinsă la mijloc. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea, îți jur.

– Parcă mă urai, spuse ea foarte încet și cu privirea ațintită în pământ, neîndrăznind să-l privească în ochi.

– Nu pe tine, Erin. N-aș putea să te urăsc. Cred că ura asta era îndreptată spre mine însumi și spre toată povestea asta urâtă, care pare că nu se mai sfârșește. Când te-am văzut îndreptânu-te spre ușă, mi-am dat seama că n-am să suport să rămân din nou singur.

Erin avu, în sfârșit, curajul de a ridica privirea din pământ. Își dădu seama că-i fusese foarte greu să facă această mărturisire. Îi fu recunoscătoare că se arătase vulnerabil. Nu mai era nimic din masca aceea rigidă pe care o tot punea între el și ea.

Se petrecuse ceva între ei, ceva care punea relația lor pe alte fundamnete și o ducea la un alt nivel. Erin se simțea foarte senină. Era ca și cum semănase o plantă care crescuse și se transformase într-o floare nespus de frumoasă. Ea se bucura s-o contemple cum crește. Până la urmă, merita efortul.

– N-am vrut să-ți fac rău, îngăimă el. Îmi pare rău, Erin.

Te rog, spune-mi că mă ierți.

– Te-am iertat și am uitat, îl asigură ea cu sinceritate, recunoscând în sinea ei că nu se referise numai la cearta pe care o avuseseră mai devreme.

Nick schiță un gest ca și cum ar fi vrut s-o sărute, dar se opri la timp. Erin fu foarte dezamăgită. Ar fi vrut să facă ea pasul acesta, pentru a pecetlui noua relație pe care o începeau, dar cum ezită câteva clipe, rată momentul.

Nick o conduse până la scaun și o invită să se așeze lângă foc.

– Vorbește-mi despre tine, spuse el încetișor, nefiind în stare să dea viață vocii sale, în pofida faptului că se străduia atât.

Arăta ca un om care scăpase din iad, dar păstrase amintirea acestui loc îngrozitor. Deși își controla mai bine vocea, Erin își dădu seama că bariera pe care o ridicase nu era între el și ea, ci un mod de a se proteja de proriile gânduri.

– Ce vrei să știi ? întrebă ea pe un ton șovăitor.

– Vreau să-mi vorbești.

Ea nu știa cum să ia aceste vorbe. Oare era cu adevărat interesat de ea, sau voia numai să umple golul în care se simțea prins ?

– Vreau să știu totul despre tine.

Am senzația că faci parte din viața mea dintotdeauna, dar cu toate acestea, știu despre tine foarte puține lucruri. Cam câte știu despre mine.

În mod surprinzător, în clipa în care începu să vorbească, cuvintele veniră de la sine. Îi vorbi despre anii petrecuți în colegiu, despre visul ei de a-și deschide propria afacere în domeniul tricotajului, un vis pe care-l crezuse de nerealizat până în clipa în care aflase despre faptul că mătușa ei îi lăsase această casă drept moștenire, precum și suficienți bani pentru a se pune pe picioare.

La întrebarea lui, îi răspunse că era copil unic și că mama ei murise când avea doisprezece ani. Voise să se oprească aici cu mărturisirile, dar se trezi spunându-i cât de mult îi lipsea susținerea și sfaturile pe care numai o mamă ți le poate da.

Comentariile lui Nick o făcură chiar să-i vorbească despre greutatea pe care o resimțise în momentul când aflase că tatăl ei urmează să se recăsătorească la cinci ani după moartea mamei sale.

– Pe mama mea vitregă o cheamă Elaine. Căsătoria nu s-a făcut din dragoste. Tata era singur, iar Elaine avea nevoie de cineva care s-o susțină, să-i ofere un confort material. E un aranjament care le convine amândurora. Nu și mie.

– Asta-i tot ce-ți dorești! Știu, mi-ai vorbit despre ambițiile tale, dar cariera e singurul lucru pe care-l ai în vedere ? Mi-e foarte greu să cred că o fată atât de fermecătoare ca tine nu are nici un iubit. În afară de acel Rufus, plăsmuit de mintea ta.

– A existat cineva, spuse ea aproape șoptit, în timp ce încerca să-și amintească trăsăturile feței lui Geoff.

Imaginea refuza însă să se formeze. Își amintea elemente disparate, dar pe care nu reușea să le închege într-un întreg.

– Adevărat ? întrebă Nick.

– S-a căsătorit cu altcineva.

Lui Erin îi tremură ușor vocea când îi răspunse. Era uimită de faptul că, atunci când încercase să-și amintească de Geoff, îi tot revenea în mintea imaginea lui Nick.

Crezuse întotdeauna că relația ei de durată cu Geoff va culmina cu o căsătorie, iar în clipa în care acesta o anunțase de căsătoria lui cu Becky, fusese complet bulversată. Pe vremea aceea, crezuse că nu va mai trece vreodată printr-o asemenea suferință.

– Îl cunoșteai de mult ?

– De ani buni. Și-a început practica la doctorul nostru de familie, chiar înainte ca tata să se recăsătorească.

Erin zâmbi ușor, amintindu-și de acea perioadă.

– L-ai iubit, dar sentimentul n-a fost reciproc, spuse el pe un ton categoric. Înțeleg.

Dar n-ai cum să înțelegi ! ar fi vrut ea să protesteze, deoarece acum totul îi apărea cu claritate în minte. Îl iubise pe Geoff ca pe un frate mai mare. Nimic altceva.

– O să apară altcineva, adăugă Nick pe un ton distant, ca și cum ar fi vrut să se distanțeze de ea. Ești tânără. Câți ani ai? Nouăsprezece? Douăzeci?

– Am aproape douăzeci și trei ! protestă Erin.

– Nu prea-i arăți. Psihic, ești un copil. O fată inocentă.

– Iar tu le știi pe toate! remarcă ea cu însuflețire, simțind cum își pierde iar cumpătul, deși în mod normal era o persoană foarte calmă. La urma urmei, treizeci și trei de ani e o vârstă foarte înaintată, nu ?

Nick își țuguie buzele.

– Sper din tot sufletul că nu, murmură el. Vârsta fizică n-are nici o legătură cu toate astea. Multe lucruri care se petrec pe lumea asta nu te ating. Duci o existență departe de lumea dezlănțuită în această casă izolată, ocupându-te de împletiturile tale. Habar n-ai câte lucruri se petrec pe lumea asta ! De-aici îți vine această inocență.

În timp ce vorbea, Erin îl privea uimită. Nu-și dădea seama ce anume atinsese în el de-l făcuse să-i mărturisească toate aceste lucruri.

Constatarea aceasta o făcu s-o treacă fiorii. Convingerea cu care vorbea nu-i putea veni decât din experiență. O experiență de care nu-și mai amintea la modul concret, dar care exista latent în el însuși.

– Să nu crezi că nu văd ce se petrece în jurul meu, spuse ea, încercând să-și controleze vocea, pentru a nu se trăda. Știu că există multă suferință pe lumea asta, că se duc atâtea războaie. N-ai cum să închizi ochii la așa ceva, mai ales acum, în preajma Crăciunului.

– " Pacea și bunăstarea să se pogoare asupra voastră ! " spuse el cu cinism. Dar habar n-ai cum e la război. N-ai cum să știi toate astea, tocmai pentru că stai aici, în siguranță. Poate că citești rapoarte oficiale oferite presei, rapoarte frumos pieptănate, în așa fel încât totul să pară ușor de suportat. Cineva a spus cândva că prima victimă a războiului e adevărul. Habar n-ai cât de crud poate fi uneori adevărul!

Erin simți cum i se pune un nod în gât. Abia acum înțelegea de ce reacționase atât de violent când pomenise de armată. Reușise să atingă o coardă foarte sensibilă și era convinsă că vorbele lui veneau dintr-o experiență nemijlocită. Dar când se întâmplase ? Unde ?

În mod paradoxal, lui Erin i se risipiră toate temerile cu privire la Nick. Felul în care vorbise despre război o făcuse

să-și dea seama că nu e un om violent. Însuși faptul că închisese radioul susținea aceeași idee. Subconștientul lui îi spunea că nu putea să suporte să mai audă știri despre război. De-asta venise cu explicația că rapoartele de război o vor deprima.

Oare să mai insiste ? Habar n-avea cum va reacționa acesta. Poate că, dacă vor mai discuta câteva minute, își va aminti.

– Vorbește-mi despre adevăr, îl îndemnă ea.

Își dădu imediat seama că mersese prea departe, deoarece el își ridică brusc privirea.

– Ce pui la cale, Erin? o întrebă el cu asprime.

Erin își mușcă buza, dezamăgită. Fusese atât de aproape. Dar se grăbise și stricase totul. Încă o dată, Nick se îndepărtă de ea, punând o barieră între ei. Începu să-și frângă mâinile.

– De-asta nu voiai să asculți știrile? Pentru că știai cum sunt cu adevărat ?

Se opri brusc, iar Nick își puse mâinile în fața ei, ca și cum ar fi vrut să se protejeze.

– Încetează! Nu mai vreau să aud!

– Dar...

– Încetează, Erin ! Pentru numele lui Dumnezeu, nu face pe psihiatrul cu mine ! Habar n-ai ce faci.

– Dar Nick, sunt convinsă că, dacă o să încerci, îți vei aminti.

– Ajunge, Erin! Nu mai rezist. Cel puțin, nu în seara asta.

Nu ridică vocea, dar ea își dădu seama că paloarea care i se întipărise pe față era o consecință a stării sale lăuntrice. Nu putea să-i mai pună întrebări. Nick era pe buza prăpastiei. O greșeală din partea ei i-ar putea fi fatală.

Mintea i se puse imediat în funcțiune. Își dădu seama că acesta își pierduse numai temporar memoria. Dacă aduna toate elementele disparate pe care le aflase până acum, putea să-și creeze o imagine de ansamblu.

Nu stătu să se mai întrebe de ce i se părea important asta. Într-o singură zi, bărbatul acesta devenise indispensabil pentru viața ei, așa încât trebuia să știe. Era periculos, era împotriva bunului simț, cel mai rău lucru care i se putea întâmpla, dar se întâmplase și nici un argument, oricât de rațional ar fi fost, nu putea să schimbe această stare de fapt.

Capitolul 8

Erin desena cu ușurință. De mult timp nu se mai simțise atât de mulțumită de rezultatul muncii ei. Desenele erau reușite.

Fără exagerare, era conștientă că aceste schițe erau printre cele mai bune pe care le făcuse. Era atât de acaparată de munca ei, încât uitase de prezența lui Nick. În clipa în care acesta veni lângă ea, tresări ușor.

– Mă duc să fac niște ceai. Vrei și tu ? întrebă el cu bruschețe.

Erin îl privi încruntată cum părăsește încăperea. Când îi sugerase să se apuce de lucru și să nu-l ia în seamă, nu se gândise că va fi cu putință. Lucrase întotdeauna singură, găsind că prezența altei persoane îi va distrage atenția. Dar

Nick fusese atât de liniștit, încât aproape că nu-i simțise prezența.

Întreaga zi, păruse foarte preocupat și distant. Aseară, nu făcuse nici un efort pentru a-și ascunde starea de epuizare. În dimineața aceea, părea mai întremat. Dar nu putea fi sigură de nimic, mai ales că Nick nu era foarte deschis. Se comporta de parcă voia să uite că se înfățișase sub o lumină atât de vulnerabilă. Că se arătase atât de uman. Acum, era din nou distant.

O persoană cu adevărat imprevizibilă. Nu prea știai la ce să te aștepți din partea lui. Acum părea prietenos, comunicativ, pentru ca în clipa următoare să se închidă în el însuși. În ultimele trei ore, se cufundase în lectură, dar Erin se îndoia să fi auzit cum întoarce pagina mai mult de două ori.

În ziua aceea, se gândise foarte mult la ce i se întâmplase în ultimele zile, punând în balanță totul. Nu știa ce să mai creadă. Dacă exista ceva de care să fie întrutotul încredințată, era convingerea că știa mai puține acum decât în momentul sosirii lui Nick.

Renunțând la încercarea de a mai ajunge la o concluzie, se întoase la muncă. În clipa aceea, apăru și Nick. Acesta îi puse ceașca de ceai pe marginea mesei, fără să scoată un cuvânt.

Crezuse că se va îndepărta, dar în mod neașteptat, îi dădu la o parte părul de pe frunte și începu s-o sărute ușor.

Erin puse brusc creionul jos și-și închise ochii, dorind să se bucure cu toată ființa ei de senzațiile pe care le trăia.

Nick însă renunță foarte repede.

– Te rog, nu te opri ! protestă ea.

Îl simți încordat, dar nu avu curajul să-l înfrunte din priviri. Avea una din mâini așezată în jurul gâtului ei. Peste câteva clipe, simți cum se crispează, iar degetele i se încleștează.

– Îmi cer scuze, spuse el pe un ton protocolar. Am uitat că nu-ți place să te atingă cineva. Nu se va mai întâmpla.

Spunând acestea, se duse și se așeză în fotoliu, punând încă o dată un zid între ei.

Erin încercă să-și reia munca, dar nu se mai putu concentra. Sângele i se înfierbântase datorită săruturilor lui Nick, iar ea nu mai putea avea capul limpede. Nu mai era în stare să-și amintească nici măcar la ce se gândea înainte ca el s-o sărute.

Ce se întâmpla cu ea ? Știa că se simțea atrasă de el, dar era ceva pur fizic, senzual. Știa cât de periculos devenise totul. Cu toate acestea, nu se putea stăpâni. Era de-ajuns ca el s-o atingă, pentru ca toate simțurile ei să se trezească.

Erin își aruncă privirea spre fotoliul în care era așezat Nick și-și dădu seama că dacă intimitatea dintre ei nu se va sfârși cât mai repede, i se va dărui.

Descoperirea aceasta n-o surprinse atât de mult pe cât se așteptase. Accepta situația de parcă ar fi fost ceva inevitabil. Și era, într-adevăr, ceva inevitabil. Era ceva firesc. Ce o uimea, era că nu-și dădea seama de ce Nick și nu un alt bărbat reușise s-o facă să treacă această barieră lăuntrică.

Era conștientă de faptul că n-ar fi trebuit să aibă față de el decât sentimente de frică și de neîncredere. Le trăise pe amândouă. Amintirea momentului în care îi pusese cuțitul la gât o bântuia. Dar, oricât de mult ar fi încercat, frica nu era suficient de puternică încât să domine celelalte simțăminte care o cotropiseră.

De ce acest bărbat și nu altul ? Știa că, indiferent de ce se va întâmpla, rezultatul va fi la fel de devastator. Chiar Nick o avertizase cu privire la pericolele care se nășteau din prea marea apropiere dintre ei.

" Nu avem nici un viitor împreună ", îi spusese el. Știa că avea dreptate, dar când o atingea, nu mai era în stare să gândească.

Erin nu se crezuse niciodată în stare să se bucure numai de prezent. În mintea ei, se formase deja imaginea unei

iubiri trainice, durabile. Crezuse că va putea trăi așa ceva alături de Geoff.

Nick nu-i oferea nici o perspectivă, ci numai prezentul. Cu toate acestea, lui Erin i se părea că e de-a dreptul hipnotizată.

În seara aceea, după ce mâncară, Nick întrebă dintr-o dată :

– Ce e asta ? Unul din prețioasele obiecte antice moștenite de la mătușa ta ?

– Da. A aparținut mătușii Bee. E un joc de table, spuse ea, surprinsă în mod plăcut de faptul că nu-i tremura vocea. E în familie de generații întregi. Are peste o sută de ani.

– Are și ceva inscripționat pe capac, continuă el, dar mă tem că latina mea nu e prea grozavă. Știi cumva ce înseamnă? Da, mi-a spus mătușa Bee, spuse ea stând puțin pe gânduri. "La fel ca în viață, în jocul hazardului, zarurile pot fi prost aruncate și de un om priceput".

În clipa aceea, lui Nick îi scăpă cutia din mână.

– De ce nu ești atent! îl apostrofă ea, grăbindu-se să culeagă obiectul de pe jos. Ți-am spus că e foarte vechi. S-ar putea să-l fi stricat cu nepăsarea ta. Nu mai sta așa! Poți măcar să mă ajuți să strâng piesele. Auzi ce-ți spun, Nick? Nick ?

Se opri brusc în clipa în care-l văzu cu mâinile duse la tâmplă, contorsionat de durere.

– O, Doamne ! Ce s-a întâmplat ?

Veni imediat lângă el, luându-l de braț, dar acesta bâigui ceva de neînțeles și se îndepărtă de ea, întinzându-se pe canapea. Respira cu mare greutate.

– Nick !

Erin încercă să facă un pas spre el, dar se opri pironită locului, speriată de reacția lui violentă de respingere. În clipa aceea, era singur, cufundat în el însuși. Părea că suferă foarte mult.

Iar ea nu putea lăsa lucrurile în starea aceea. Trebuia să-i arate că nu e întru totul singur. Nu știa cum l-ar putea ajuta, dar era datoria ei să încerce.

Nu putea să-l atingă, pentru că orice contact fizic l-ar fi dat peste cap. I-ar putea fi chiar fatal. Se mai grăbise cu o zi în urmă și stricase totul. De data asta, trebuia să fie mai atentă. Frângându-și mâinile, se sili să-i vorbească pe un ton cât mai calm.

– Nick, mă auzi ? Nu ești singur. Sunt alături de tine și vreau să te ajut.

Acesta nu-i dădu nici un răspuns, iar ea își mușcă buzele dezamăgită și neliniștită. Nu reușea să ajungă la el. Se îndoia chiar de faptul că era conștient de prezența ei.

– Nick, mai făcu ea o încercare. Te rog să mă asculți. Dă-mi voie să te ajut.

Nick scoase o înjurătură vulgară. Asprimea și violența vocii sale o înspăimântară pe Erin. Dar măcar era un răspuns.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Cuvintele pe care rosti acesta erau ininteligibile. Singurul cuvânt pe care-l înțelese Erin fu cuvântul "nume". Atât.

– Ce nume? întrebă ea. Te referi la numele tău ?

– Numele meu, spuse el cu mare efort, iar lui Erin i se rupea sufletul văzând în ce stare se afla.

Oare va avea curajul să-i pună întrebarea care-i stătea pe limbă ? De două ori încercă să deschidă gura, dar era cu nervii la pământ. Abia la a treia încercare reuși să rostească întrebarea:

– Cum te numești?

Tăcerea care urmă acestei întrebări părea că nu se mai sfârșește. Erin avea respirația tăiată.

– Hazard. Nick Hazard.

Îi fu foarte greu să pronunțe aceste cuvinte. Numele nu-i spunea nimic lui Erin. Dacă-l auzise vreodată, era sigură că-și va aminti?

Aproape instantaneu, dispoziția lui Nick se schimbă.

Își înălță privirea. Era cu totul alt bărbat. Arogant și sigur pe el.

– Asta e tot ce-ai să afli de la mine, rosti el printre dinți.

– Bine, Nick. Nici nu e nevoie, atâta vreme cât nu vrei s-o faci.

Deși de-abia îl atinsese cu mâna, Nick tresări violent.

– Cine naiba ești ? întrebă el cu asprime.

Întrebarea aceasta o lovi ca un trăsnet. Își duse mâna la gură, uimită și îndurerată. Ostilitatea care se putea citi în ochii lui o făcu să-și dorească să fugă la ea în cameră. Își aminti brusc de momentul în care-i pusese cuțitul la gât și rapiditatea cu care acesta o dezarmase. Frica puse din nou stăpânire pe ea.

– Cine... începu Nick amenințător.

– Sunt Erin. Cred că-ți aduci aminte de mine

– Erin ? repetă el pe un ton confuz. Nu, nu-mi amintesc.

Dintr-o dată, expresia feței i se schimbă. Dădu semne de neliniște.

– Unde e Marie ? întrebă el.

Erin își dădu seama că Nick retrăia un moment din trecut. Trăia în trecut !

– Nu există nici o Marie aici. Sunt numai eu. Cine e Marie ? Soția ta ?

– Ei, ce prostie! zise el. Nu sunt căsătorit.

Aș fi ajuns în halul ăsta, dacă aș fi avut o soție? Dar ce s-a întâmplat cu Marie?

Se opri dintr-o dată, epuizat. Pleoapele îi căzură.

Făcu un efort pentru a deschide din nou ochii.

– Cine spuneai că ești ? zise el abia șoptit.

Părea atât de confuz, de zăpăcit, încât aerul de vulnerabilitate pe care-l avea o făcu pe Erin să resimtă un val de simpatie pentru el.

– Sunt Erin. Erin Howarth. Suntem la Moor End Cottage. Nu-ți mai amintești? Am rămas blocați înăuntru din pricina zăpezii.

Nick își duse cu o mișcare tremurândă mâna la față, ca și cum ar fi vrut să alunge o amintire urâtă. Apoi, ochii lui Nick își recăpătară expresia obișnuită. În clipa aceea, Erin își dădu seama că o recunoaște.

– Erin ! zise el repede.

– Așadar, mă recunoști ! exclamă ea, neștiind dacă trebuie să plângă sau să râdă.

– Evident că te recunosc ! spuse el cu tărie.

Apoi, privind-o cu mai multă atenție, păli.

– O, Doamne ! Ce s-a întâmplat ?

– Ți-ai amintit. Sau, mai bine spus, ai retrăit un episod din trecut. Păreai pierdut. Trăiai pe alte vremuri, în alt loc. A fost oribil, dar s-a terminat. Ești teafăr.

Și, mai ales, ești cu mine.

Apoi, se aplecă și-l sărută pe gură.

Nu era pregătită pentru reacția lui foarte rapidă. O strânse în brațe, nedezlipindu-și buzele de ale sale.

O parte din ea voia să se lase în voia pasiunii, în timp ce cealaltă făcea eforturi disperate pentru a nu se lăsa pradă senzațiilor care o copleșeau.

Fiecare parte a ființei ei o îndemna parcă să se predea, să cedeze forței elementare care depășea rațiunea.

Suspinând ușor, Nick o făcu să se așeze alături de el pe canapea.

– Povestește-mi! Ce spuneam?

Erin nu știa de unde să înceapă. O mulțime de gânduri o asaltau, iar ei îi era greu să le pună în ordine.

– Ce s-a întâmplat ? Ți-e teamă să-mi povestești ceva naume ? o întrebă el plin de suspiciune.

– Nu.

– Atunci, dă-i drumul! Pentru numele lui Dumnezeu, Erin...

– Dă-mi un răgaz. Am să-ți spun totul, deși e foarte greu.

– Nu te grăbi, zise el încetișor. Te ascult.

– Ai spus că te cheamă Nick Hazard. În timp ce rostea aceste cuvinte, îl simți cum tresare ușor.

– Erai încordat, ostil. De parcă te aflai într-o situație foarte neplăcută, de nesuportat. Păreai a nu avea încredere în cineva. Ai spus la un moment dat că trăiești într-o lume care seamănă cu iadul.

– Asta-i tot ? întrebă el în șoaptă.

– Nu. Cred că mai era cineva cu tine. O femeie, dar nu soția ta. Ai spus că nu ești căsătorit.

– Interesant, murmură Nick, iar Erin se cutremură, simțindu-i ironia cu care rostise acest singur cuvânt.

– Femeia asta purta un nume ?

– Marie.

Erin se uită la el când rosti acest nume. Însă el dădu gânditor din cap.

– Nu-ți spune nimic numele ăsta ?

– Nimic.

Dar ai spus că vrei să vorbești imediat cu ea. Păreai foarte îngrijorat în privința ei.

– De unde să știu eu toate astea? Numele ăsta nu-mi spune nimic. Ești sigură că am spus așa ceva ?

– Absolut. Ai întrebat unde e, iar pe mine nu m-ai recunoscut, zise ea cu amărăciune. Poate că e femeia din fotografie.

– Așa crezi ? întrebă el cu asprime.

– Nu știu ce să cred. E posibil să fie.

La urma urmei, nu trebuie să fii căsătorit pentru a... pentru a...

– Pentru a avea un copil, termină el fraza. E foarte adevărat. Oare de asta încerc să scap ? Poate că e vorba de vreo greșeală din tinerețe, cine știe ?

– Nick, fii serios ! îi spuse Erin, incapabilă să nu zâmbească la umorul pe care-l degajau vorbele sale.

– Dar sunt serios! Sau măcar încerc să fiu, se grăbi el să spună. Dar mi-e foarte greu să mă concentrez cu tine în preajmă. Cred că-ți dai seama de atracția pe care o exerciți asupra mea. Te doresc atât de mult, încât nu știu cât am să mai rezist. Nu-mi pasă cine sunt atâta timp cât nu ești a mea. Mă înnebunește să-mi tot închipui cum ne-ar fi împreună, fără să știu.

– Nick ! exclamă ea.

– Ne-ar fi foarte bine împreună.

– Da, Nick. Numai că situația ta nu e clarificată. Iar eu nu vreau să trec prin umilința prin care am mai trecut. Pur și simplu, n-aș mai suporta așa ceva.

– Dar prin toată atitudinea ta, prin felul în care te-ai comportat, n-ai făcut decât să mă provoci. Iar acum, faci pe femeia rănită. Dacă tot nu vrei să-mi oferi nimic, am să caut consolare în altă parte.

– Nick, ce vrei să faci?

– Nu ți-ai dat seama până acum ? i-o întoarse el. Credeam că e mai mult decât evident. Fii, te rog, atât de înțeleaptă, încât să te retragi la tine în cameră. Intenționez să nu plec de aici până nu termin sticla asta de coniac. Vreau să mă îmbăt criță. De data asta, nu vei putea face nimic pentru a mă opri.

Capitolul 9

Ceasul de la bucătărie bătu ora trei în clipa în care Erin își făcu apariția în pragul ușii, uimită de priveliștea care se înfățișa ochilor ei. Era și mai multă zăpadă decât în urmă cu o zi. Deși plouase puțin în seara anterioară, situația nu se schimbase.

Tremurul care puse stăpânire pe ea se datora mai puțin faptului că era îmbrăcată subțire, cât mai degrabă amintirii discuției pe care o avusese seara târziu cu Nick.

Erin nu știa cât timp rămăsese treaz. Încercă să-și imagineze ce s-ar fi putut întâmpla, dacă se îmbătase, așa cum promisese. Era oricum o nebunie. De ce i-ar păsa de el?

Problema era că-i păsa, deși îi venea foarte greu să recunoască lucrul acesta.

Își tot frângea mâinile Ce bine ar fi fost dacă...

Oftă cu disperare. Întru totul absorbită de propriile gânduri, nu-și dădu seama că Nick intrase și el în bucătărie. În afară de sclipirea din priviri, nimic nu arăta că ar fi băut. Vorbea cu claritate.

– Am văzut lumina și m-am gândit că poate vrei să știi că rugile tale au fost ascultate. A început să plouă.

Fără să vrea, Erin ciuli urechile. Era evident că ploaia începuse de foarte puțină vreme.

– Se va topi zăpada ? întrebă ea fără să se gândească.

Nick zâmbi cu amărăciune.

– E nevoie de ceva timp. De-abia a început. Dar roagă-te în continuare. S-ar putea ca ploaia să se întețească. Cine știe? Poate că mâine mă vei putea arunca afară.

Erin ar fi vrut să strige sau să plângă, dar tăcu, știind foarte bine că n-ar fi fost crezută.

– Așadar, acum ai ceva ce să aștepți cu nerăbdare, nu? Asta ar trebui să te facă să te simți foarte fericită.

– Întoarce-te la tine în cameră, Nick. Ești băut.

Erin vorbea pe un ton rece, încercând să-și ascundă tristețea din suflet.

– Aș fi fost atât de norocos ! zise el cu cinism. O, da ! Am băut, nu pot nega. Am încercat să mă îmbăt, ca să uit,

zise el râzând forțat. Nu-i așa că e ironic? Voiam să uit! Viața mea a început în urmă cu trei zile, iar eu vreau deja să uit jumătate din evenimentele care mi s-au întâmplat. E o glumă pe cinste, nu-i așa?

Erin tresări când îl auzi vorbind așa. Îi spusese adevărul. Nu era băut. Sub influența alcoolului, barierele ar fi căzut, dar umorul negru de care dădea dovadă arăta că lucrurile nu stăteau deloc așa.

– Întoarce-te la tine în cameră, repetă ea, nemaiputând suporta toată acea stare de fapt.

– O, stai liniștită, mă duc, o asigură el. Am vrut numai să știi că nu sunt băut și că-mi amintesc perfect ce s-a întâmplat aseară. Așa încât, roagă-te în continuare, dulce Erin! Roagă-te ca ploaia să se întețească, iar zăpada să se topească.

Cred că pentru nici unul dintre noi situația aceasta nu e plăcută.

***

Erin se scutură ușor. Ce făcea acolo ? Stătea și visa cu ochii deschiși ? Înghețase. Începu să urce scările. Nici nu

apucă bine să schițeze un gest, că și auzi un țipăt, ca un geamăt venind dinspre camera lui Nick.

Rămase pironită locului, cu urechile ciulite, încercând să capteze orice zgomot care venea dinspre camera lui Nick. Încercă să nu-l ia în seamă și se duse hotărâtă spre camera ei, dar auzi un al doilea strigăt. Nu mai putea suporta. Dădu buzna la el în cameră, dar în clipa următoare își dădu seama că făcuse o mare greșeală. Lumina cădea chiar asupra patului în care Nick era așezat. În pofida faptului că era frig, acesta avea gâtul dezgolit, iar pielea lui măslinie era în contrast cu albul cearșafului. Se simțea miros de transpirație, iar din părul său se prelingeau picături de sudoare.

Vulnerabilitatea pe care o trăda fața sa contrasta cu trupul său robust, care emana o mare forță fizică.

Chiar și dormind, exercita asupra ei o mare putere de atracție. Instinctul îi spunea că e mai bine să plece acum, cât mai putea. Simțea că, dacă va mai rămâne, nimic nu va mai fi ca înainte.

Faptul că intrase în camera lui Nick era ca și cum ar fi fost pe marginea prăpastiei.

În timp ce ea ezita, Nick se tot foia în pat. Zgomotul pe care îl făcea, o sperie pe Erin. Aceasta se duse lângă el și spuse :

– Nick, trezește-te ! Te rog, trezește-te !

Acesta se trezi imediat și-i prinse mâinile, chiar înainte de a deschide ochii.

– Ce naiba cauți aici ? o întrebă el pe un ton aspru.

– Nick, te rog, dă-mi drumul ! Mă doare.

Abia în clipa aceea, Nick deveni conștient de faptul că o strângea cu putere de încheieturile mâinilor. Îi dădu drumul cu mișcări la fel de bruște, ca și acelea cu care o prinsese.

Cu nerăbdare, își dădu o șuviță de păr într-o parte.

– Bună dimineața, domnișoară Howarth, spuse el pe un ton pe care-l dorea cât mai potolit. Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite ? S-a topit deja zăpada, iar eu trebuie să fiu dat cât mai repede afară din casă ?

Nereușind să-și revină din șocul pe care-l resimțise în fața comportamentului lui ciudat, aceasta spuse precipitat:

– Nu, nu e adevărat. Zăpada nu s-a topit. Oricum, nu te-aș arunca afară. Nu vreau să pleci.

– Atunci, ce cauți aici ?

– Te-am auzit strigând. Probabil că visai ceva urât. Am fost îngrijorată.

– Visam?

Nick se ridică în capul oaselor, încercând să-și amintească. În cele din urmă, spuse:

– O, da! Visam.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Erin se așeză în pat, lângă el.

– Vrei să vorbești despre asta? Dacă o să-mi povestești visul, poate că...

Se opri brusc, întrucât el clătină din cap.

– Mulțumesc, Erin, dar nu vreau. N-ar face decât să te supere. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

Se întinse pentru a-și lua cutia cu țigări așezată pe noptieră, dar constată că e goală. Erin remarcă imediat că mâinile îi tremurau. Îi refuzase ajutorul, dar o făcuse cu vocea aproape stinsă. Nick era prea obosit pentru a construi o barieră în jurul său.

– Aș vrea să-ți fiu de ajutor, dacă se poate, zise ea cu sinceritate, nepăsându-i de faptul că sentimentele îi puteau fi citite pe față.

Nick îi atinse ușor obrazul cu mâna. Avea privirea foarte blândă.

– De ce ai face asta, Erin?

Abia atunci tânăra se scutură, de parcă ar fi încercat în felul acesta să-și revină.

– De ce ai face-o ? repetă el. De ce accepți tot ce-ți arunc în față și, cu toate acestea, te întorci ? Nu-ți pasă de tine însăți deloc ? De fiecare dată când mă cert cu tine, îmi spun

că nu te vei mai întoarce, că am făcut-o lată. Nici nu apuc bine să întorc fața, că tu ai și revenit cu tot cu sentimentele tale materne. Nu e firesc să se întâmple așa. Nimeni nu poate ierta la nesfârșit De ce, Erin ? De ce o faci ?

Primul gând care-i trecu prin minte lui Erin și pe care ar fi vrut să i-l împărtășească era că nu avea răspuns la această întrebare. Dar apoi îl privi cu atenție, așa cum n-o făcuse niciodată până atunci. Văzu rana urâtă pe care o avea pe frunte, părul rebel care refuza să stea așezat într-o parte, în pofida eforturilor lui. Văzu ochii aceia de un albastru intens și care acum exprimau îndoială și confuzie, trăsăturile frumos conturate ale feței, buzele senzuale, fiecare parte separat și împreună. Când totul deveni un întreg, Nick cel adevărat îi apăru în față. În clipa aceea, răspunsul se impuse cu puterea evidenței.

– Cred că e din cauză că te iubesc, spuse ea cu toată convingerea.

Când îi simți mâinile crispate, tresări.

– Erin, nu! spuse el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi despre dragoste !

Aceasta se albi la față când își dădu seama de greutatea vorbelor sale și de reacția lui Nick. Nu-și dădea seama cum de se întâmplase asta, dar se întâmplase. Iar momentul în care pronunțase cuvintele " te iubesc " se simțise cea mai

fericită femeie din lume. Își dădu seama că, de fapt, de asta îi fusese teamă de la bun început.

Acesta era necunoscutul. Să-ți pese de persoana de lângă tine mai mult decât de tine însuți. Să reușești să-ți domini propriile temeri pentru a fi alături de celălalt. Să-ți dai seama că forța sentimentelor poate înfrânge orice opreliște.

Faptul că reușise să înfrunte adevărul, o eliberase de teamă. Nu mai era vorba de necunoscut. Îl iubea pe Nick dincolo de rațiune, iar asta era tot ce conta.

– Erin, nu se poate așa ceva, spuse Nick pe un ton tăios. Copilă inocentă, n-ai cum să mă iubești.

– Ba da, ba da, spuse ea cu o fervoare din care răzbătea sinceritatea.

– Dar nu mă cunoști decât de trei zile.

– Timpul nu contează, protestă ea, gândindu-se la vorbele lui Geoff, pe care de-abia acum le înțelegea. Trei zile, trei săptămâni sau trei ani, sunt detalii nesemnificative. Iubirea e ceva ce nu poate fi planificat, gândit. Se întâmplă pur și simplu. Îți dai seama dintr-o dată că te-ai îndrăgostit. Așa s-a întâmplat cu mine. Mi-am dat seama că te iubesc.

– Te rog, nu, spuse el cu intensitate. Te rog să nu mă iubești.

N-am făcut nimic pentru a merita așa ceva și nu-mi pot asuma o asemenea responsabilitate.

– Responsabilitate? întrebă Erin zăpăcită. Nick, ce tot spui acolo ? Nu e vorba de nici o responsabilitate. Te iubesc, iar tu nu trebuie să faci nimic în această privință. Numai să accepți lucrul acesta.

Nu înțelegea ce se întâmplă. Nu așa ar fi trebuit să se desfășoare lucrurile. Nu se gândise la felul în care va reacționa acesta. Simțise că trebuie să spună acele cuvinte, să facă acea mărturisire, dar la așa ceva chiar nu se așteptase.

– Te iubesc, Nick, spuse ea din nou, dar vocea îi tremura, așa încât cuvintele i se transformară într-o șoaptă.

Nick o prinse cu fermitate de umeri și o privi în ochi.

– Nu te pot lăsa să mă iubești, nu înțelegi ? N-ar fi cinstit din partea mea să accept iubirea ta, știind că nu-ți pot oferi nimic în schimb. Lasă-mă, te rog, să termin, continuă el, văzând-o că vrea să protesteze. Nu-ți pot oferi nimic. Nu-ți pot spune că te iubesc și, chiar dacă aș face-o, nu mai crede Mâine sau când îmi va reveni memoria, totul ar deveni o minciună. Nu știu cine sunt sau ce am făcut, la fel cum nu știi nici tu. Cum de poți avea încredere în mine, cum de mă poți iubi ?

– Am încredere în tine.

Trecuse prin momente în care teama și neîncrederea o făcuseră să simtă că-și pierde mințile, dar în clipa în care își dăduse seama că îl iubește, totul se risipise.

Ca o ironie a sorții, Nick încerca s-o facă să-și renege propriile sentimente.

– Te iubesc pentru ceea ce ești. Ce ai fost înainte sau ce ai făcut, nu mai contează.

– O, Erin, draga mea copilă ! Chiar nu înțelegi că tocmai asta contează cel mai mult.

– Nick, te rog, nu-mi mai spune așa !

– Cum ? Dragă copilă ? Dar ești încă un copil din multe puncte de vedere. Crezi că dacă simți ceva pentru mine – sau ai impresia că simți – totul e în regulă. Numai pentru că-ți pasă de mine, ai convingerea că trecutul meu e unul nepătat. Dar lucrurile de genul acesta se întâmplă numai în basme. Numai și numai acolo, broscoiul se transformă într-un prinț fermecător și se dovedește că fusese prins într-o vrajă făcută de cine știe ce vrăjitoare. Noi trăim în lumea reală și nu putem crede în asemenea povești. Sărută-l pe acest broscoi și pot să pun prinsoare că nu se va transforma deloc. În mod cert, nu se va transforma într-un prinț fermecător.

Tonul pe care-i vorbea o răni. De data asta, nu mai putea fi vorba de un mod de a se apăra. Avea senzația că își

bate joc de ea, că nu vede în iubirea ei decât ceva copilăresc. Se ridică cu greutate. Simțea cum ochii i se umplu de lacrimi, dar refuza să le lase să cadă. Dorea să plece cât mai repede, să se retragă la ea în cameră pentru a-și linge rănile, dar trebuia să iasă din acea încăpere într-o atitudine demnă.

– Îți mulțumesc pentru onestitate, spuse ea. Îmi pare rău dacă te-am pus într-o situație neplăcută, mărturisindu-ți sentimentele mele. Nu se va mai întâmpla.

Nick o privea îndreptându-se spre ușă. Aproape că putea să-i simtă ochii ațintiți asupra ei.

– Erin! Pentru numele lui Dumnezeu, nu pleca așa! spuse el prinzând-o în brațe.

– Trebuie să plec ! N-am făcut decât să te înfurii, iar dacă am să rămân, situația se va înrăutăți.

– Cum aș putea fi furios pe tine? spuse el pe un ton îngrijorat. Draga mea, ai înghețat. Vino încoace!

O trase spre el și o făcu să se așeze pe pat. O strânse la piept, după care puse niște pături peste amândoi.

Protestele ei fură zadarnice, deoarece căldura trupului lui o învăluia și-i dădea un sentiment de protecție.

– E mai bine așa, nu ? Nu-ți face griji ! O să te încălzești imediat. Lui Erin îi păru imediat rău pentru că permisese ca lucrul acesta să se întâmple. Ar fi trebuit să reziste, să-i

opună rezistență. Chiar și în momentele acela, putea foarte bine să dea păturile la o parte și să se scoale, dar trupul ei refuza să se supună.

Căldura trupului lui o amețise, așa încât, fără voia ei, se relaxă.

– E mult mai bine, repetă Nick pe un ton blând ca o mângâiere. Regula numărul unu : să nu încerci niciodată să seduci o femeie într-o cameră încălzită ; frigul e un adevărat catalizator al pasiunii.

Tonul cald pe care pronunțase aceste cuvinte nu se potrivea cu înțelesul acestora. Erin nu putea niciodată să-și dea seama când vorbește serios și când glumește.

– Asta plănuiai? Să mă seduci ?

– În clipa aceasta, e lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult pe lumea asta, așa încât nu mă ispiti.

– Și ce se va întâmpla dacă am să te ispitesc ?

– Atunci, vei fi direct responsabilă pentru consecințe., veni răspunsul lui implacabil.

– Mi se pare corect.

Erin se cuibări la gâtul lui, iar el nu protestă în nici un fel.

Dar în momentul în care ea îndrăzni mai mult, acesta o opri imediat.

– Să nu îndrăznești ! Poartă-te cum se cuvine !

– Dar ai spus că...

– Știu foarte bine ce am spus, dar nu trebuia să reacționezi așa. Erin, vreau să știu ceva.

Schimbarea bruscă a tonului vocii lui o făcu să nu îndrăznească a-l privi în ochi. Dar el îi prinse bărbia între mâini, așa încât nu putu să se sustragă privirii sale scrutătoare.

– Ai cunoscut vreun bărbat până acum ? Vreau să zic, în cel mai deplin sens al cuvântului ? Ai făcut vreodată dragoste ? Sau ești o inocentă și din acest punct de vedere ? Vreau să-mi spui adevărul. Oricum, o să-mi dau seama imediat dacă m-ai mințit.

Erin plecă privirea, neștiind ce să răspundă.

– Păi... articulă ea în cele din urmă, dar Nick o întrerupse.

– E prea târziu. Mi-am dat seama care va fi răspunsul de îndată ce te-am văzut șovăind. Ești fecioară, nu-i așa?

– Ce contează asta? i-o întoarse ea.

– Contează foarte mult, începu el. Ești mult mai naivă decât am crezut. Du-te la culcare !

– Dar, Nick ...

– Nici un " dar ". Am nevoie de timp. Erin, nu-mi înlesnești deloc situația.

Nu pot decât să te refuz.

– Atunci, nu mă refuza, murmură Erin, cu buzele lipite de pieptul lui.

Simți aproape imediat cum pulsul îi crește.

– Ce vrei să faci din mine? murmură el, evitându-i privirea. Vrei să mă distrugi ?

– Nu eu ! șopti ea. Tu ai fost cel care ai spus nu. Tu ești cel care te distrugi. Și mă distrugi și pe mine. Voiam să faci dragoste cu mine.

– Nu vreau să profit de tine, spuse el printre dinți. Am și eu niște principii, deși de fiecare dată când sunt în preajma ta, parcă uit de ele. În alte împrejurări, m-aș fi comportat altfel, dar nu pot să profit de inocența ta, fără a-ți oferi nimic în schimb.

N-am decât un nume și unele amintiri confuze. Nu e de-ajuns.

" Ba pentru mine, e de-ajuns ! " ar fi vrut ea să strige. Dar Nick își întoarse privirea spre ea, iar răceala care se putea citi în ea o făcu să-i moară cuvintele pe buze.

– Ceea ce tu numești iubire e un fel de foc pe care-l simți înlăuntru. Dar ce se petrece între noi nu e iubire. Nici nu sunt sigur că există așa ceva. Noi trăim un fel de nebunie, de ascuțire a simțurilor, datorată faptului că suntem prinși, blocați aici, fără voia noastră. Oamenii comit gesturi nesăbuite în asemenea condiții. Ostaticii se

îndrăgostesc de călăii lor, răpitorii de victimele lor, dar nu e ceva adevărat, așa încât nu va dura.

Erin își dădu seama că vorbește din proprie experiență, dar în clipele acelea nu i se mai părea un lucru important.

– Am încercat să opresc asta. Am încercat să stau cât mai departe de tine, pentru că mi-am dat seama că, în clipa în care mă vei simpatiza, totul va deveni foarte periculos pentru tine. N-a ținut și îmi pare rău pentru asta, dar nu vreau să profit de tine într-o asemenea situație.

– Atunci, ce caut la tine în pat ? întrebă Erin, străduindu-se din greu să vorbească.

Sentimentele care o încercau erau contradictorii și mergeau de la iubirea fără margini pe care i-o purta și ura care ieșise la suprafață datorită refuzului său.

– După cum îți spuneam, oamenii fac lucrurile cele mai nesăbuite în asemenea condiții. Nu prea știu de ce te afli aici.. Poate pentru că erai pierdută și temătoare, iar eu am vrut să te îmbărbătez de îndată ce ai intrat pe ușă, după ce m-ai auzit strigând prin somn. Nu mă întreba mai mult, te rog.

Așadar, tot ce simțise Nick pentru ea nu era decât milă. Milă pentru o fată naivă și cam prostuță care se lăsase condusă de sentimente. Impetuoasa ei declarație de iubire o făcuse să se simtă și mai umilită.

– Rămâi lângă mine în noaptea asta. Oricum, nu mai sunt decât câteva ceasuri până în zori. Fără declarații înflăcărate. Doar doi oameni singuri care stau îmbrățișați în beznă.

Erin nu avu puterea de a-l refuza. Se mulțumea și cu acest puțin, chiar dacă era departe de ceea ce-și închipuise ea.

Erin rămase trează mult timp, ascultând ploaia. Nick nu-i mai adresă nici un cuvânt, nemaiînchizând ochii. Îl simțea tensionat.

Până la urmă, adormi și el. Coșmarul îi reveni, deoarece Erin se trezi tocmai datorită faptului că el se tot agita în somn. Îl auzi cum pronunță numele Marie la nesfârșit. Abia în clipa aceea își aminti de felul în care intonase cuvintele: " doi oameni singuri, susținându-se unul pe altul în întuneric " și adevărul o izbi în față. Dulcea toropeală făcu loc realității celei mai crude.

Capitolul 10

Primul lucru care o frapă când se trezi a doua zi dimineață era tăcerea : nici urmă de ploaie. Privi confuză în jurul ei, mai ales pentru că era în camera ei. Până la urmă, își aminti ce se întâmplase în seara anterioară.

Nick nu mai era lângă ea. I se strânse inima la gândul că ploaia topise zăpada, iar Nick ar putea fi deja plecat, ieșind din viața ei la fel de misterios cum intrase.

Temerile i se risipiră în clipa în care-l găsi la parter.

– Unde te duci ? îl întrebă ea.

– Afară, îi răspunse el scurt.

– Dar nu poți ieși pe o asemenea vreme! E periculos!

– Am să văd până unde pot merge. Dacă e atât de rău pe cât spui tu, o să mă întorc.

– O, zise Erin, suspinând. Așadar, te întorci.

– Da, mă întorc. N-am încotro, nu-i așa ? zise el cu asprime. Nu cunosc pe altcineva.

Următoarele două ore trecură foarte greu pentru Erin. Își tot arunca privirea pe fereastră, întrebându-se unde s-ar fi putut duce. Drumurile erau, într-adevăr, înșelătoare, dar dacă era hotărât să plece, nimic și nimeni nu l-ar fi putut opri.

Când, în sfârșit, auzi ușa de la intrare deschizându-se, dădu buzna în hol.

– E pentru prima dată când te văd purtând o cămașă. E o evoluție, nu ? spuse el pe tonul acela ușor ironic, atât de specific lui.

Când îl văzu cum își dă haina jos, observă că avea buzunarele pline.

– Ce e asta ? întrebă ea.

– Măi, măi ! Ce simț de observație avem! spuse el pe un ton grav.

– Dacă nu vrei să-mi vorbești despre asta, n-ai decât să mi-o declari, dar Nick începuse deja să golească buzunarele.

– Țigări, spuse el în timp ce le depunea pe masă.

Așadar, ajunsese în sat, se gândi Erin în sinea ei și aproape că-i scăpă următoarea remarcă a lui Nick.

– Un cec pe numele lui Nicholas Hazard.

Cecul ateriză printre țigări.

– Un permis de conducere, pe care apare o adresă londoneză și, o, da, un portofel. O să am cu ce să-ți plătesc mâncarea. Măcar atât pot și eu să fac. Când am să plec, o să am conștiința împăcată pentru că nu te-am lăsat cu buzunarul gol.

– Nu e nevoie! zise ea, aproape mașinal, gândindu-se la ceea ce-i spusese. O să pleci ?

– În curând. Poate mâine. N-am putut să scot mașina azi.

Abia în clipa aceea înțelese de ce se aflau toate acele obiecte pe masă și ce era cu adresa aceea înscrisă pe carnetul de conducere. Ar fi trebuit să se bucure pentru el, dar nu putea s-o facă. Își simțea inima cuprinsă de amărăciune.

– Vrei să spui că...

– Am găsit mașina, îi termină el fraza.

– Unde era?

Undeva pe marginea drumului, cam la un kilometru depărtare de aici. Am crezut că e mai departe, dar când ma văzut copacul, mi-am amintit aproape instantaneu. Probabil că m-am învârtit în cerc, înainte de a ajunge la tine. Ca să te liniștesc, mă grăbesc să-ți spun că n-am găsit

nici un indiciu care să-mi arate că ar fi fost și altcineva cu mine.

– Presupun că dacă am să mă duc la adresa înscrisă pe carnetul de conducere, am să găsesc pe cineva care să mă recunoască, continuă el după ce făcu niște cafea. Ce crezi?

– Cred că ai dreptate. Asta, dacă nu cumva locuiești singur, adăugă ea cu speranță în glas.

– Greu de crezut, nu-i așa? Până acum, există două candidate la postul de stăpână rezidentă : misterioasa Marie și femeia din fotografie. Evident, dacă nu e vorba de una și aceeași persoană. Oricum, măcar una dintre ele ar putea să-mi spună câte ceva despre mine însumi.

– Sunt sigură că așa va fi. Vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare?

– Nu mi-e foame.

– Dar ai fost plecat atâta timp. Ce-ai făcut în tot acest răstimp ?

– M-am gândit.

– Nu trebuie să te simți obligat să-mi faci vreo mărturisire, zise ea furioasă.

– Nici n-am s-o fac, răspunse el impertubabil. Ce te face să crezi că ar fi ceva de spus?

– Păi… trebuie să fie ceva. Doar nu vrei să cred că tot ce-ai găsit e un cec și un permis de conducere ?

– Asta a fost tot ce-am găsit. Obiectele acestea erau încuiate într-unul din dulăpioarele de la mașină. Mă duc să mă schimb, schimbă el brusc subiectul.

Dimineața trecu foarte greu. La fel și după-amiaza.

– Bucură-te, draga mea ! Ascultă ploaia și gândește-te că mâine pe vremea asta, o să fii din nou liberă. O să simți că ai ieșit, în sfârșit, dintr-un coșmar.

Lui Erin mai că-i venea să râdă, auzindu-l vorbind în acest fel. Fusese un vis, dar unul frumos, nu un coșmar. Abia mâine, după plecarea lui, va începe calvarul.

Nu mai avea decât câteva ceasuri de petrecut cu el, îanite de a ieși din viața ei pentru totdeauna.

– Chiar vrei să pleci mâine? întrebă ea dintr-o dată.

– Cam așa. Seara asta e ultima pe care o petrec aici.

– Atunci, va trebui să pregătim ceva special, zise ea cu hotărâre.

– Te-ai gândit la ceva anume?

– Păi... dacă tot nu trebuie să ne mai zgârcim la mâncare, o să gătesc ceva deosebit. Cred că am și o sticlă de vine pe undeva. Mă duc s-o caut.

– Sărbătorim ceva sau ne înecăm amarul?

– Nici una, nici alta. Pur și simpu, o să ne simțim bine împreună. Am să te rog să te aduni și să pregătești friptura, în timp ce eu am să fac budinca.

Știu din sursă sigură că fac o plăcintă cu mere delicioasă.

– Sună grozav ! Ești o femeie care are o mulțime de calități, spuse el cu entuziasm.

Reacția lui o surprinse peste măsură pe Erin.

– Am și eu momentele mele. Îmi dau seama că plăcinta cu mere nu e tocmai genul de mâncare care să se potrivească unui bărbat ca tine, dar...

Fața lui se întunecă dintr-o dată.

– De unde știi tu cu ce sunt eu obișnuit ?

– M-am gândit că...

– Nu mai face presupuneri, Erin. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai spune : " un bărbat ca tine ". Ce naiba vrei să spui cu asta ?

– Îmi pare rău, bâigui ea.

– Nu, mie îmi pare rău. Îmi vărs nervii pe tine pentru propria mea neputință. Fără a mai pune la socoteală faptul că am o foame de lup. Și să nu-mi arunci replica aceea : " Ți-am spus eu ! "

– Doamne ferește!

– Dacă nu mă înșel, ai pomenit ceva de o plăcintă cu mere. Se face imediat, domnule. Dorința lui Erin ca masa să iasă cât mai bună, iar seara să rămână de neuitat pentru amândoi, o făcu pe Erin să aducă inclusiv lumânări.

La sfârșitul mesei, Nick șopti cu satisfacție :

– Cred că m-am săturat. Nu cred că ar fi trebuit să accept încă o felie de plăcintă, dar îmi lăsa gura apă.

– Nici friptura n-a fost proastă ! se grăbi ea să spună.

– Așadar, fiecare a oferit satisfacție celuilalt, conchise el. Mai doriți un pahar cu vin, doamnă ?

– Nu, cred că e suficient cât am băut.

Tăcură amândoi o bună bucată de timp. La un moment dat, Nick spuse :

– Când eram mic, stăteam în preajma unui asemenea foc.

La început, Erin nu-și dădu seama de greutatea vorbelor sale. Apoi, descoperirea aceasta o făcu să tresară. Cu toate acestea, tăcu.

– Tatăl meu ne spunea povești. Cunoștea o mulțime de mituri, legende sau evenimente istorice. Întotdeauna mi-au plăcut poveștile cu bătălii adevărate sau imaginare. Credeam că războiul era o aventură minunată, iar eroii mișunau peste tot, curajoși și plini de calități.

Râse cu amărăciune.

– Ce prost eram! Câtă naivitate ! Realitatea m-a contazis într-un mod violent.

Spunând acestea, își întinse mâna după țigări. Îi aruncă o privire lui Erin și deveni brusc neliniștit.

– Ce s-a întâmplat ?

– Nimic. O, Nick ! Nu-ți dai seama ce-ai spus?

– Ce-am spus ?

– Ai vorbit despre copilăria ta, despre tatăl tău, deci ți-ai amintit ceva.

– O, Doamne ! Așa e.

– E grozav. Îți mai amintești ceva? Știi cine ești cu adevărat ?

– Da, știu.

– Atunci...

– Presupun că trebuie să afli, până la urmă.

– Ce să aflu?

– Că n-am fost tocmai cinstit cu tine.

Oare de cât timp știa ? De când îi ascundea adevărul ?

– O, Erin ! Nu mă privi așa. Am aflat abia azi-dimineață, dar am avut nevoie de ceva timp pentru a-mi clarifica unele lucruri. Visul acela pe care l-am avut, în pofida faptului că era foarte amestecat, m-a luminat. Am știut imediat unde îmi lăsasem mașina. De aceea, am simțit nevoia de a mă duce să verific veridicitatea supoziției mele. Mi-era teamă ca nu cumva memoria să-mi joace iar feste. Era exact acolo unde credeam că este. Când am ajuns la locul în care se afla, totul a revenit la normal. Sau aproape totul.

Erin nu știa dacă trebuie să plângă sau să râdă.

Evident că se bucura că-i revenise memoria, dar în același timp era conștientă de faptul că l-a pierdut.

– Vorbește-mi despre tine, îl îndemnă ea. Mai exact, Nicholas James Hazard.

– Născut pe 9 august, la Oxford. 33 de ani. Reporter de televiziune, iar apoi corespondent de război în zona Orientului Mjilociu. N-am ratat nici un câmp de luptă, de la Beirut până la Belfast. Am cunoscut toate atrocitățile posibile. Am fost pregătit să fac reportaje, nu să judec. Să lucrez cu mintea, nu cu inima. Dacă te implici, munca ta are de suferit.

Erin nu se mai mira în clipa aceea că-i spusese că e o inocentă.

– Asta ți s-a întâmplat? Te-ai implicat?

– Oare cât timp poți să faci o asemenea meserie și totuși să rămâi om? Dacă te detașezi de toate, inima ta va muri. Vezi cât ești de inocentă ? Vorbești de dragostea care învinge orice fel de opreliști cu o siguranță pe care numai ignoranța, necunoașterea lumii ți-o poate da. Dacă ai fi văzut jumătate din ceea ce am văzut eu, n-ai mai crede deloc în iubire. Nu-i așa că e ironic ? Cât timp am stat la tine, încercam din răsputeri să-mi amintesc, iar acum aș vrea să uit. Numai că nu pot.

– Asta ai visat ? îl întrebă ea după o perioadă de tăcere.

– Visam niște copii. Din aceia fără viitor. În Beirut am văzut un copil care nu avea mai mult de doisprezece ani și care avea o armă. O luase de lângă trupul tatălui său mort. Am un nepot care are aceeași vârstă.

– Dacă vrei să-mi mai povestești, te ascult! zise ea.

– N-aș vrea să te împovărez cu toate problemele mele.

– Ți-ai amintit și de femeia din fotografie ?

Nick zâmbi ușor și spuse :

– Credeam că nu mai pui întrebarea asta odată. O cheamă Stella. Pe băiat îl cheamă tot Nick, micuțul Nick. Asta pentru a-l deosebi de bătrânul Nick, unchiul său.

Ea îl privi uimită.

– Da, Erin. Nu e fiul meu, ci al fratelui meu mai mic. Lumea ne-a considerat întotdeauna frați gemeni, deși e o diferență de doi ani între noi. Din această pricină seamănă băiatul atât de mult cu mine. Din păcate, nu-i al meu. Dar mi-aș dori să am un fiu ca el. În weekendul ăsta, am fost să-i vizitez. La întoarcere, din pricina zăpezii, n-am putut să-mi mai continuu drumul și am hotărât să abandonez mașina și s-o iau pe jos până voi găsi pe cineva care să mă adăpostească. Așa am ajuns la tine. Ce vrei să mai știi? Despre Marie, nu-i așa ? Ea e elementul-lipsă în tot acest puzzle.

– Nu-ți amintești..., îngăimă Erin.

– Ți-am spus că-mi amintesc aproape totul. Nu pot sau nu vreau să-mi amintesc tot ce are legătură cu ea.

***

A doua zi dimineață când se trezi, Nick dispăruse.

Pentru câteva zile, Erin trecu prin toată gama de stări, de la speranță la deznădejde.

Colac peste pupăză, pentru ca suferința să-i fie și mai mare, într-una din zile o vizită nimeni altul decât Geoff. Tatăl ei fusese cel care îl rugase să vină până la ea pentru a vedea ce mai face, dacă totul e în regulă.

Îi adusese chiar și un ziar, însă aceasta fu atât de dezamăgită văzându-l pe el și nu pe Nick, încât nu se obosi să-și arunce ochii pe acesta.

Când îi spuse că Nick Hazard era implicat în eliberarea unor ostatici și că una din persoanele eliberate, Marie Henderson, mărturisise într-o declarație făcută la televiziune că de-abia așteaptă să-l revadă pe Nick, simți că i se frânge inima. Așadar, aceasta era misterioasa Marie.

Nu-i rămânea decât să se resemneze și să accepte realitatea.

Într-una din dimineți, în timp ce se străduia să facă focul, auzi o voce de bărbat:

– Bună dimineața, Erin ! Iar ai lăsat ușa descuiată ! Cred că am mai jucat scena asta, sau oricum ceva asemănător.

– Da, așa e, întări ea, nevenindu-i să creadă. Atunci, am fost suficient de proastă, încât să nu te arunc în zăpadă imediat. De data asta, nu va mai fi așa.

Spunând acestea, se îndreptă spre ușă, o deschise și-i porunci :

– Ieși afară din casa mea. Nu vreau să te mai văd.

Spre oroarea ei, el se duse și se așeză într-un fotoliu. Apoi, își aprinse tacticos o țigară.

– Te avertizez că, dacă nu ai ieșit din casă în cinci secunde, am să...

– Ce-ai să faci ? o întrebă el, foarte liniștit. Ai un alt cuțit în buzunar, sau te-ai gândit la altceva ? Orice ar fi, trebuie să te asiguri că va fi ceva eficace. Data trecută nu prea ai avut succes, dacă-mi amintesc bine. Ce-ar fi să vii și să te așezi lângă mine ? Te comprți ca un copil neascultător, iar mie nu-mi place deloc asta. Sunt obosit. Am călătorit mai bine de douăzeci și patru de ore. Măcar atât ai putea face și tu pentru mine : să fii puțin mai drăguță.

– Cum adică să fiu mai drăguță ? Să-ți urez bun venit ? N-ai înțeles, Nick ! Nu ești binevenit.

– Să știi că mi-am lăsat mașina în sat, iar restul drumului l-am făcut pe jos.

– Poți să te întorci tot pe jos.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vino și așază-te aici, lângă mine.

– Ce cauți iar în Yorkshire ?

– Un loc unde să locuiesc.

Era ultimul lucru la care s-ar fi putut aștepta.

– De ce, mă rog ? Munca pe care o desfășori, te ține mai mult pe drumuri, nu ? În străinătate, mai ales.

– Am hotărât că a sosit vremea să fac o schimbare în viața mea. Să stai zece luni pe an plecat, fără să știi unde vei fi în anul următor nu e chiar genul de viață pe care trebuie să-l ducă un bărbat căsătorit.

Lui Erin parcă îi îngheță sângele în vine. Se bucură că acceptase în cele din urmă să se așeze, pentru că își simțea picioarele tremurând.

– Te căsătorești ?

– Cel puțin, asta intenționez.

– Cine e norocoasa ? reuși ea să-l întrebe, cu un mare efort. Marie Henderson ?

– O, Doamne, nu ! râse el din toată inima.

– Atunci, e vorba de altcineva.

Dar el tăcea, iar ea căzu din nou pradă deznădejdii.

– Moor End e exact genul de loc pe care-l caut. M-am săturat de Londra și de toată agitația de acolo. Vreau să mă apuc de scris, pentru a-mi exorciza demonii trecutului. Cred că acesta e locul cel mai potrivit pentru o asemena operațiune. Ce zici ?

– Nu știu ce să zic. Și, oricum, de ce mă întrebi ?

– Pe cine altcineva să întreb ?

– Pe femeia cu care urmează să te căsătorești.

– Ea nu prea pare pregătită să-mi dea un răspuns.

– I-ai spus că vrei să locuiești aici?

– Acum un minut.

– Nick, nu mă mai lua peste picior. Așa ceva nu e cu putință, pentru că...

– Pentru că... De ce nu-ți duci gândul până la capăt ?

Ea însă îl privea uimită.

– Exact. Acum, îmi răspunzi și mie la întrebare ? Crezi că putem locui aici după ce ne căsătorim ?

– Dar n-o să ne căsătorim, spuse ea cu fermitate.

– De ce nu?

– Știi foarte bine de ce. Crezi că m-aș putea căsători cu tine după tot ce mi-ai făcut ? Ai apărut de nicăieri, m-ai dat peste cap, m-ai făcut să te iubesc, mi-ai frânt inima fără a-ți lua rămas-bun, iar acum...

– N-am avut vreme pentru asta.

Cândva, mi-ai spus că mă iubești. Nu era adevărat ?

– O altă persoană făcuse această mărturisire, nu eu. Am avut nevoie de ceva timp ca să înțeleg, pentru că eram o elevă tare proastă și nu reușeam să țin pasul cu tine.

– Erin, te rog, nu face asta! Nu-ți nega simțămintele. Mi-am dat seama că există iubire grație ție. Da, te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât am lăsat totul baltă și am venit să-ți fac această declarație.

– Atunci, de ce ai plecat așa, pe nepusă masă?

– N-ai citit rândurile pe care le-am scris pe ziarul trimis prin prietenul tău ?

– Ce legătură are ziarul cu toate astea ?

– Are o foarte mare legătură. E o poveste lungă. A trebuit să plec din cauza Mariei.

Uite, asta e Marie, zise el, arătând spre ziarul așezat pe noptieră.

Imaginea destul de neclară prezenta o fetiță.

– Marie are șase ani. A trecut prin momente foarte dificile, deoarece a fost luată ostatică împreună cu familia ei. Cu toate acestea, nu s-a plâns niciodată. I-am promis că o voi elibera și m-am ținut de cuvânt. De fapt, când am nimerit la tine, mă grăbeam să ajung la Londra pentru negocieri.

– Așadar, așa se explică totul.

– Ți-am spus că ți-am scris câteva rânduri într-un colț al ziarului.

– Ce rânduri? Nu le-am văzut.

– Iată-le !

" Erin, te rog, ai încredere în mine ! O să-ți explic totul de îndată ce va fi cu putință. Te iubesc. Nick ".

– Îmi dai un răspuns la întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme ?

– Nu-mi faci o cerere în căsătorie așa cum se cuvine ?

– Nici o șansă. Nu accept decât un răspuns, iar acesta e " da ". Așa încât, întrebarea e fără rost. Mai bine, spune-mi, când ?

– În orice clipă.

O strânse în brațe, iar Erin fu copleșită de fericire. Știa că așa va fi tot restul vieții.

Sfârșit